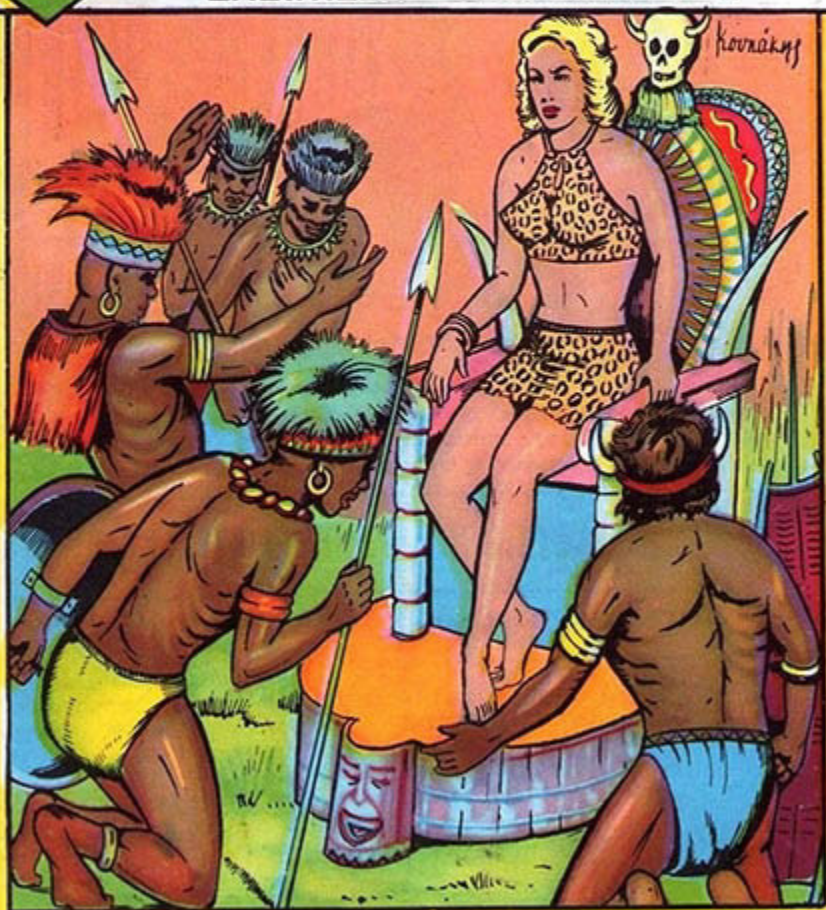

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ
39

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Οι κύριοι άνθρωποι φάει έχουν κάνει τη λευκή Τζέιν, βασιλισσα της φυλής τους. Η συντροφισσα του Ταρζάν κάθεται μεγαλόπρεπα στον πρωτόγονο βασιλικό τους θρόνο.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ

ΣΥΖΥΓΙΚΟΙ ΚΛΑΥΓΛΕΣ

— Δεν είναι ζωή αυτή! Βαρέθηκα πιά! Αύριο, πριν ξημερώσει, θα φύγω... Θα κατέβω στο μακρινό μεγάλο λιμάνι. Θα μπω σ' ένα θαπύρι. Και θα γυρίσω στην Άγγλια. Θέλεις νάρθης κι' εσύ μαζί μου;

...Ο Άρχοντας της Ζούγκλας

ΤΟ Ο ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

ο Ταρζάν, και η πανέμορφη συντροφισσα του, η Τζέιν, δεν τα πηγαίνουν καθόλου καλά. Μέρα και νύκτα γκρινιάζουν. Τρώγονται σαν σκύλος με γάτα.

Ούτε ο Ταρζάν αγαπάει τη Τζέιν, ούτε η Τζέιν τον Ταρζάν.

Ὁ πρῶτος νοιώθει τρελλή ἀγάπη γιὰ τὴν πανώρια Κόρη τῆς Ζούγκλας, τὴν Ταταμπού. Ἡ δεύτερη: γιὰ τὸν ἀτρόμητο μελαψό Ἑλληνα γίγαντα, τὸν Γκασούρ.

Ἔτσι, κι' ἀπόψε τὴ νύκτα, μεγάλος καυγᾶς ἔχει φουντώσει μέσα στὴ σπηλιά τους. Ὡσπου σὲ μιὰ στιγμή, ὁ Ταρζάν σηκώνει τὸ χέρι του γιὰ νὰ κτυπήσῃ τὴ Τζέιν.

Ἐκείνη γίνεται θεριὸ ἀνήμερο.

— Ἄνδρε! μουγγρίζει. Σ' ἐμένα ποῦμαι μιὰ ἀδύναμη γυναίκα ζητᾷς νὰ δείξῃς τὴ δύναμι καὶ τὴν παλληκαριά σου; Γιατί δὲν πᾶς, γενναῖε μου, νὰ παλέψῃς μετ' ὁ Γκασούρ; Ἀλλὰ θέβαια... Ξέρεις ποιά τύχη σὲ περιμένει, ἂν τολμήσῃς νὰ πιαστῇς μαζί του. Χά, χά, χά!...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τρίξει μὲ λύσσα τὰ δόντια του καὶ κάνει μιὰ κίνησι σὰν γιὰ νὰ χυθῇ πάνω της νὰ τὴν κατασπαράξῃ. Ὡμως τὴν τελευταία στιγμή συγκρατιέται. Δίνει, γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά, τόπο στὴν ὀργή.

— Ἔννοια σου, τῆς λέει ἄγρια. Κάποτε θὰ πληρώσῃς ἀκριθὰ αὐτὰ τὰ φαρμακερὰ λόγια σου. Καὶ τότε, μονάχα ὁ μαῦρος Χάρος θὰ μπορέσῃ νὰ σὲ νλωτῶσῃ ἀπὸ τὰ χέρια μου.

Ἐνῶστερα, τρέμοντας ἀπὸ τὸ κακὸ του, γονατίζει ἄργα καὶ πλαγιάζει στὰ χορτάρνια στρωσιδία. Πλάι στὸν Μπέμπου ποῦ κοιμάται σὰν πουλάκι καὶ ροχαλίζει σὰν... βρά-

κος!

Ἡ Τζέιν γνέφει στὴ Χουχού ποῦ εἶχε παρακολουθήσει τὴ συζυγικὴ σκηνὴ τους. Κι' οἱ δύο γυναῖκες μαζί θγαίνουν ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά.

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας τῆς λέει τότε σιγά, τὰ λόγια ποῦ ἀκούσαμε στὴν ἀρχὴ τῆς ἀληθινῆς αὐτῆς ἱστορίας:

— Δὲν εἶναι ζωὴ αὐτὴ!... Βαρέθηκα πιά! Ἀδριο, πρὶν ξημερώσῃ, θὰ φύγω... Θὰ κατέβω στὸ μακρυνὸ μεγάλ' λιμάνι. Θὰ μῶ σ' ἕνα θαπὸρι. καὶ θὰ γυρίσω στὴν Ἀγγλία. Θέλεις νάρθῃς κι' ἐσύ μαζί μου;

Ἡ Χουχού τῆς τὸ ξεκόθει: — Ἀδύνατον! Καλὴ ποῦ θ' ἀφήσω τὸ Ποκοπικάκι μου; Μὲ συγχωρεῖτε κιδὼς!

Ἡ Τζέιν κουνάει τὸ ξανθὸ κεφάλι της :

— Κουτὴ ποῦ εἶσαι, καὶ μὲν Χουχού!...

— Διατί, περικαλῶ;

— Ἄν ἔρθῃς στὴν Ἀγγλία θὰ σὲ παντρεύω μ' ἕναν ὠραῖο καὶ πλούσιο λόρδο!...

— Λόρδο;! κάνει θαυμαστικὰ ἡ κοντόχοντρη πυγμαία.

— Ναί, ἀνότη!... Καὶ θὰ γίνῃς μεγάλῃ κυρία. Θάχῃς ἀμάξια, κότερα, αὐτοκίνητα!

— Καὶ ὑποδήλατα;

— Ὅ,τι θέλῃς θάχῃς!... Θὰ γυρίζῃς στοὺς χορούς, στὰ θέατρα, στοὺς κινηματογράφους!...

— Καὶ στοὺς Καραγκιόζηδες, κυρὰ Μαντάμα μου;

— Τίποτα δὲν θὰ σοῦ λεί-
πη!...

— Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Ποκοπικά-
κι μου, συμπληρώνει ἡ Χου-
χοῦ μελαγχολικά.

Καὶ ἀναστενάζει σπαραξι-
κάρδια ξεφυσσώντας σὰν φου-
σκωμένο ἀσὶ πὺδ τὸ τρυπᾶ-
νε μ' ἓνα σουγιά!...

— Λοιπὸν; τὴν ξαναρωτᾷ
ἡ Τζέιν. Τί ἀποφασίζεις; Θά-
'ρθῃς μαζί μου, ἢ θὰ μείνῃς ἐ-
δῶ;

Ἡ πυγμαία, μὲ τὸ κωμικὸ
τσουλούφι στὸ κεφάλι, κάνει
τὴν καρδιά της σίδερο κι' ἀ-

ποκρίνεται:

— Ἄν εἶναι ἔτσι ὅπως τὰ
λές κυρὰ Τέτοια μου τότε θὲς
πάη καὶ τὸ παληάμπελο! Τύ-
φλα νάχῃ ὁ Ποκοπικός κι' ὁ-
λοι οἱ ἀρσενικοὶ γαμπροὶ τῆς
ἀπεράντου Ζουγκλὸς! Μὲ συγ-
χωρεῖτε κιδίας!

— Θάρθῃς λοιπὸν;

— Καὶ θέβαια θάρθω! Κα-
λέ, μπορῶ ν' ἀφήσω κοτζάμι
Λόρδο νὰ μαραζώνῃ ἀπὸ τὸν
ἔρωσ του δι' ἐμέ; "Λ, ὅλα κι'
ὅλα, κυρὰ Μαντάμα μου. Μπο-
ρεῖ νὰ εἶμαι γόησσα καὶ μούρ-
λια, μὰ σκληρόκαρδη ὄχι!...

Ὁ λυσσασμένος γορίλλας φθάνει τρέχοντας! Στὴν ἀγκα-
λιά του σφίγγει τὴν ἄμορφη Χουχοῦ πὺδ ξεφωνίζει σπαρα-
κτικά.

Ἡ καρδιά μου εἶναι τρυφερή
σάν... γιαούρτι σακκουλλαιο!

ΚΥΝΗΓΟΣ ΑΓΡΙΩΝ ΚΟΝΙΚΛΩΝ

Ἡ νύκτα περνάει σιγά - σιγά... Ἐχει ἀρχίσει πιά νά γλυκοχαράζει.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας καί ὁ διάδοχός του, ὁ Μπέι-μπι, ροχαλίζουν, πρίμο - σε-κόντο, στό θάθος τῆς σκοτεινῆς ἀκόμα σπηλιάς...

Ἡ Τζέιν κι' ἡ Χουχού εἶναι ἔτοιμες κιδλας καί ξεκινᾶν μέ κάθε προφύλαξι. Γιά νά μή κάνουν τόν παραμικρό θόρυβο καί γίνουν ἀντιληπτές, προχωροῦν πατώντας στά δάκτυλα τῶν ποδαριῶν τους...

Ἔτσι, ἀπομακρύνονται ἀρκετά. Ὑάτερα προσανατολίζονται καί παίρνουν κατεύθυνσι πρὸς τὸ μακρυνὸ Μεγάλο Λιμάνι τῆς ἀπέραντης Ἀφρικῆς.

Σὲ μιὰ στιγμή ἡ πανέμορφη ξανθειά Ἀγγλίδα μур-μουρίζει συλλογισμένη:

— Ἄν θροῦμε ἀμέσως θα-πόρι, τὸ πολὺ-πολὺ σὲ δέκα ἡμέρες θὰ βρισκόμαστε στὸ Λονδίνο!...

Ἡ Χουχού πού τὴν ἀκούει, βαρειαναστενάζει:

— Δέκα μέρες; Ἰ χρόνια θὰ τοὺ φανθῇ τοῦ φουκαρά!...

Ἡ Τζέιν δὲν καταλαβαίνει.

— Ποιανοῦ «φουκαρά»;

— Τοῦ λόρδου ντέ! τῆς κά-νει. Αὐτοῦ πού θὰ μέ παν-τρευθῇ!...

Ἡ λευκὴ γυναῖκα χαμογε-λάει.

Στὸ μεταξύ ἔχουν φθάσει καὶ περνᾶνε σὲ μικρὴ ἀπό-στασι ἀπὸ τὸ θεόρατο πέτρι-νο θουνὸ τοῦ Γκαούρ...

Καὶ νά:

Ὁ φοβερός καὶ τρομερός Πακοπίκο κυνηγάει κάπου ἐ-κεῖ ἄγρια κουνέλια...

Μόλις σπαράζει κανένα ἀ-πὸ αὐτά, τὸ γδέρνει γρήγορα, ἀνάθει φωτιά, τὸ ψήνει δια-στικός καὶ τὸ καταδροχθίζει μὲ λαιμαργία, μур-μουρίζον-τας μπουκωμένος:

— Ἀπὸ τὴν παραγωγή στὴν κατανάλωσι! Ἀμέ; Ἰ Ὁ Γκα-ούρ μ' ἔχει ταραίζει στὴν φρουτοφαγία!

Ξαφνικά, ὁ διαβολοῦανος ἀντικρύζει σὲ κάποια ἀπόστα-σι τὶς δύο γυναῖκες καὶ πα-ραξενεύεται:

— Ποῦ στὸ διάβολο ἦδαν πρῶτ-πρῶτ; ψιθυρίζει μονο-λογώντας.

Κι' ἀμέσως κρύβεται γιά νά μὴ τὸν ἴδουν, τρυπώνοντας σάν σαῦρα σ' ἕναν πυκνὸ θά-μνο.

Περιμένει ἐκεῖ ἀκίνητος ὡ-σπου νά προσπεράσουν καὶ ν' ἀπομακρυνθοῦν κάπως. Ὑάτε-ρα, βγαίνει ἀπὸ τὴν κρυψώ-να του κι' ἀρχίζει νά τὶς πα-ρακολουθῇ ἀθέατος.

— Σίγουρα κανένα ραντε-βου θάχουνε! μур-μουρίζει συλλογισμένος.

Καὶ ἀγαρώτιέται ἀνήσυχος, καθὼς ἡ φαρμακερὴ ζήλεια κεντρίζει τὴν καρδιά του:

— Θές ἡ Χουχούκα νά μέ ἀπαθῇ; Ἄν συμβαίη τὸ τοι-οῦτον, κλᾶφε την!... Θά τῆς τραθῆξω ἕνα σφάξιμο πού θὰ

γλείφει και τὰ δάχτυλά της.
'Αμέ!]

Νά όμως πού σέ μιὰ στιγμή ακούει τήν άρραβωνιαστικιά του νά λήη στήν Τζέιν:

— Σέ περικοιλώ νά μου κάνης μιὰ χάρι, κυρά Μαντάμα μου...

ΘΕΡΙΟ Ή ΞΩΤΙΚΟ;

— Τι Χουχού;

— Αυτό άκριθώς!... 'Από τούδε και έφεξης νά κόψης τό «Χουχού».

— Και πώς νά σέ λέω;

— Λόρδα! 'Αφοΰ θά ύπανδρευτώ Λόρδον, δέν θά γίνω τιοιούτη;

'Αμέσως όμως κάτι θυμάται και ρωτάει τη Τζέιν άνησυχη:

— Θά πεινάω πολύ, κυρά Τέτοια μου, όταν ύπαντρευτώ τόν Τέτοιον;

— Δέν σέ καταλαβαίνω...

— Θέλω νά πώ: "Όταν γίνω Λόρδα θά με κόβη... λόρδα, πού λένε. Με συγχωρείτε κιόλας!

'Η πανέμορφη 'Αγγλιδα τήν καθησυχάζει λέγοντάς της πώς οι 'Αγγλοι Λόρδοι είναι πολύ πλούσιοι άνθρωποι. Και πώς έχουν πολλούς μαγειρείους στούς πύργους τους!

— Άρα καλά τό είπα έγώ: Νηοτικιά θά μένω! Λόρδες θά κόβω!...

— Γιατί;

— Καθότι οι μαγέροι θά ξετρελλαθοΰνε μαζί μου. Κι' άντίς νά μαγερεύουνε, θά με φλερτάρουνε και θά μου στέλνουνε ραβασάκια!

Κι' άναστενάζοντας πονε-

μένα, προσθέτει:

— "Άχ, τί τραβάμε κι' έμείς οι γόησες πού τρομάρα νά μάς έρθη! Με συγχωρείτε κιόλας!...

'Η Τζέιν γελάει με τήν καρδιά της. "Όμως ή Χουχού συνεχίζει:

— Έγώ, κυρά Μαντάμα μου καθώς γλέπεις, τυγχάνω μούρλια! Κρίμα κι' άδικο δέν θήτανε, τό λοιπόν, νά σκλαβώσω τά νειάτια μου στόν ψωρο-Ποκοπικό; "Α, δλα κι' δλα!... Τοΰ λόγου μου δέν είμαι για τά μούτρα του. Και Λόρδος — μπορώ νά σοΰ πώ — λίγος μου πέφτει!...

»Έντός τοΰ λονδίνεως πού θά πάμε, θά γίνη χαλασμός Κόσμου! Χιλιάδες Λόρδοι και Πρίγκιπες θά πέσουνε στά πόδια μου και θά με περικοιλώνε δακρύδρεκτοι νά τούς πάρω!... "Υστερις θά όρμήσουνε πάνω μου ποιός νά με πρωταρπάξη!...

»Όμως έγώ είμαι δίκαιη! Θά τούςβάλω στή σειρά και θά άναφωνώ άγρίως: «—Στήν οΰρά, Κύριοι! Μη σπρώχνεσθε σάν ήμιονοι! "Όλοι θά πάρετε!... "Όλοι!...

'Ο Ποκοπικό πού τήν άκούει, χωρίς νά φαίνεται, μурμουρίζει:

— "Ωστε για τήν 'Εγγλεζία τό βάλανε οι σουσουράδες!... Θά τούς δείξω έγώ! 'Αμέ!]

Κι' άπό τη στιγμή αύτή — χωρίς νά φαίνεται — άρχίζει νά τούς κάνη άμέτρητες λαχτάρες:

Πότε τούς πετάει μικρές ή μεγάλες πέτρες... Πότε προσ-

παθεί νά τις τρομάξη, σφυρίζοντας σάν φίδι, ή μουγγρίζοντας σάν πεινασμένο θηριό!

Ή Τζέιν συνεχίζει τό δρόμο της άτάραχη. Όμως, ή Χουχού έχει τρομοκρατηθή.

— Γιά θηριό, γιά ζωτικό θά. ναι, κάνει μέ δέος.

Καί θάζοντάς το στά πόδια, ξεφωνίζει μέ απόγνωσι :

— Άχ, Λόρδε, Λορδάκο μου!... Πού είσαι νά σώσης τή... γυναικούλα σου!...

Ο ΛΥΣΣΑΣΜΕΝΟΣ ΓΟΡΙΛΛΑΣ

Όμως από άστεία και διασκεδαστικά πού ήταν τά πράγματα μέχρι τώρα, γίνονται ξαφνικά σοβαρά :

Καί νά : Ένας γιγαντώσμος γορίλλας ξεπιτιέται άπρόσπτα μπροστά στις δυό γυναικες. Ή Χουχού πού τρέχοντας είχε ξεμακρύνει κάπως, σταματάει και ύποχωρεί.

Τό θηριό φαίνεται άφάνταστα άγριο. Τά θαθουλωμένα μάτια του, καθώς τις κυττάζει, λάμπουν παράξενα... Μοιάζει σάν λυσσασμένο!

Ή πανώρια Τζέιν έχει άτρόμητη καρδιά. Καί χωρίς στιγμή νά χάση, τραβάει σβέλτ τó φονικό μαχαίρι της...

Προσμένει άκίνητη μερικές στιγμές ώσπου ό γορίλλας νά φθάση κοντά της. Καί μ' ένα υπεράνθρωπο πήδημα χύνεται πάνω του. Τόν κτυπάει μέ άράνηταση δύναμι στά στήθια.

Τό λυσσασμένο θηριό τραυματίζεται. Ούρλιάζει άπαίσια άπ' τούς πόνους. Καί ύποχω-

ρεί μερικά θήματα, κυττάζοντας μέ τρόπο τή λάμα του μαχαίριου της Τζέιν. Τή βλέπει ν' άστράφτη στις πρώτες άκτίνες του ήλιου πού ανατέλλει...

Ή Χουχού κυττάζει μέ άνείπωτη χαρά τώρα τό θηριό πού θαρρεί πώς είναι έτοιμο νά σωριαστή κάτω...

Έτσι, και παίρνοντας θάρρος, θέλει νά δείξη στή Τζέιν πώς δέν είναι μονάχα εκείνη γενναία και άτρόμητη.

Κάνει λοιπόν άμέσως μερικά γρήγορα θήματα, ζυγώνει τόν πληγωμένο γορίλλα και τόν άρχίζει στά χαστούκια!...

— Θά σοθ σπάσω τά μούτραί του λέει. Μά συγχωρείτε κιόλας!...

Όμως, τό ανθρωπόμορφο θηριό αντί νά σωριαστή κάτω, όπως περίμενε ή πυγμαία, έχει συνέλθει κάπως στό μεταξύ. Καί ρίχνοντας μι' άλλόκοτη ματιά — γεμάτη θαυμασμό — στή Χουχού, τήν άρπάζει στήν τριχωτή άγκαλιά του κι' άρχίζει νά τρέχη...

Ή άμοιρη πυγμαία στριγγλίζει μέ άγανάκτησι:

— Άσε με, θρέ θλάξι!... Καλέ Λόρδος είσαι και μέ παίρνεις!;

Ό Ποκοπικό βλέπει τήν άπαγή της Χουχούς από τόν γορίλλα και άναστενάζει ίκανοποιημένος :

— Έπιτέλους!... «Κουκουλώθηκε» κι' αυτή ή κακομοίρα! Δέν θά μείνη γεροντοκόρη!...

Ή Τζέιν τρέχει κυνηγώντας

Ὁ Γκακούρ, ὁ Ταρζάν, ἡ Ταταμπού και ὁ Ποκοπίκο, βρίσκονται τώρα αἰχμάλωτοι μέσα σ' ἓνα μεγάλο κλουβὶ γιὰ θοοία . . .

τὸν λυσσασμένο γορίλλα. Θέλει νὰ σώσῃ τὴν ἀμοιρὴ πυγμαία!

Μὰ τὸ θεριὸ τρέχει πολὺ πρὶ γρήγορα ἀπ' αὐτὴν.

Ἔτσι, ἡ συντροφισσα τοῦ Ταρζάν παραπλανιέται μέσα στὴν ἀπέραντη Ζούγκλα. Χάνεται ἀνάμεσα στοὺς ἀμέτρητους τεράστιους κορμούς τῶν αἰωνόβιων δένδρων καὶ στίς πυκνὲς χαμηλόκλαδες φυλλωσιές...

Ὅμως, ὁ φοβερός καὶ τρομερός Ποκοπίκο — ἀθέλατος πάντα — καταφέρνει, τρέχον-

τας κι' αὐτός, νὰ τὴν παρακολουθεῖ...

ΤΡΑΓΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Περνάει ἔτσι πολλὴ ὥρα... Ἡ ἀτρόμητη Τζέιν ἔξακολουθεῖ νὰ τρέχῃ ἀλαφιασμένη ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Τὸ ἔχει θάλει πείσμα νὰ θρῇ τὸν λυσσασμένο γορίλλα καὶ νὰ σώσῃ ἀπὸ τὴ θρωμερὴ ἀγκαλιά του τὴ δυστυχισμένη Χουχού.

Νὰ δῶς πὺ ξαφνικά, δυνατοὶ κι' ἄγριοι ἀλαλαγμοὶ

άντηχοῦν κάπου ἐκεῖ κοντά της.

Καί, πρὶν περάσουν λίγες στιγμὲς, ἓνα μπουλούκι ἀπὸ φοβεροὺς ἀνθρωποφάγους ξεπετιέται μπροστὰ στὴ Τζέιν. Μοιάζουν μὲ μαῦρους δαίμονες τῆς Κολάσεως ποὺ τοὺς ξέρασε ἡ γῆ!

Ὁ Ποκοπίκο σταματᾷ ἀμέσως τρομοκρατημένος καὶ μουρμουρίζοντας :

— Βρὲ καλῶς τὰ παιδιάα!

Οἱ ἄγριοι Κανίβαλοι μένουν γιὰ λίγο ἀκίνητοι μὲ μάτια λαίμαργα καὶ γουρλωμένα. Κυττάζουν μὲ θαυμασμὸ τὴν πανέμορφη λευκὴ γυναίκα. Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς ἔχουν ἀρχίσει νὰ ξερογλειφῶνται καὶ νὰ ξεροκαταπίνουν!...

Δὲν ἀργοῦν ὁμῶς νὰ συνέλθουν ἀπὸ τὴν πρώτη ἐντύπωση. Καὶ πηδῶντας κοντά, τὴν ἀρπάζουν στὰ χέρια τους.

Τὸ μαχαίρι τῆς Τζέιν εἶναι ἀδύνατο νὰ σπαράξῃ ὅλους αὐτοὺς.

"Ἔτσι οἱ τρομεροὶ ἀνθρωποφάγοι τὴ φορτώνονται χαρούμενοι καὶ τραβᾶνε γιὰ τὸ κοντινὸ χωριὸ τους...

"Εκεῖ, καὶ ἀνάμεσα στὶς ἀμέτρητες χορταρένιες καλύψεις ξεχωρίζει μιὰ μεγαλύτερη ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες. Αὐτὴ εἶναι τὸ παλάτι ποὺ μένει ὁ ἀρχηγὸς τῶν Κανιβαλων: ὁ τρομερὸς Στραστρουκ!

Εἶναι ἓνας ἀπαίσιος γέρο-Φύλαρχος, ὀρμηρὸς κι' ἀφάνταστα ἀποκρουστικός.

Οἱ ἀνθρωποφάγοι φθάνουν τέλος ἐκεῖ καὶ παρατᾶνε μπρο

στὰ στὰ πόδια τοῦ Στραστρουκ τὴ Τζέιν.

Ὁ τρομερὸς ἀρχικανίβαλος τὴν κυττάζει μὲ λαιμαργία. Ξερογλειφεται κι' αὐτὸς προκαταβολικά γιὰ τὸ λευκὸ νόστιμο κρέας τῆς.

— "Ανάψτε γρήγορα φωτιά! διατάζει τὸ σκυλλόξ του. Θέλω νὰ μοῦ τὴ ροδοψήσετε καλὰ!... Ἀπὸ τότες ποὺ ἦρθε νὰ μὲ κἀνὴ χριστιανὸ ἐκεῖνος ὁ "Ιεραπόστολος, δὲν ἔχω ξαναφάει ἄσπρο κρέας.

Οἱ ἄγριοι μαῦροι μαζεῶνουν ἀλαλάζοντας ξερά κλαδιά καὶ χοντρά ξύλα. Καὶ δὲν ἀργοῦν νὰ φουντώσουν μιὰ μεγάλη φωτιά.

Ὁ Ποκοπίκο, ποὺ θρίσκειται κρυμμένος κάπου ἐκεῖ κοντά— ὅπως ξέρουμε — κυττάζει μὲ συμπόνια τὴ Τζέιν καὶ συλλογιέται :

— "Επὶ τέλους!... Θὰ φαγωθῇ κι' αὐτὴ ἡ σουχάσουμι!

Οἱ φλόγες τῆς φωτιάς, ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ, φουντώνουν ὅλο καὶ περισσότερο... Θαρρεῖ κανεὶς πὼς ζητᾶνε νὰ τσουρουφλίσουν τὰ μαῦρα σύννεφα ποὺ ἔχουν ἀρχίσει, σιγά σιγά, νὰ σωριάζονται στὸν οὐρανὸ τῆς Ζούγκλας...

Οἱ Κανίβαλοι δένουν τώρα, μὲ γερὰ χορτόσχοινα, χειροπόδαρα, τὴ Τζέιν. Τραβᾶνε ἀπὸ τὴ φωτιά τὴν πυρωμένη θράκα καὶ θάζουν πάνω σ' αὐτὴ μερικὰ χοντρά κλαδιά. Πάνω σ' αὐτὰ τὰ κλαδιά θὰ ξεπλώσουν τώρα τὴ "ζωντανὴ λευκὴ γυναῖκα γιὰ νὰ σιγανοψηθῇ καὶ ροδοκοκκινίσῃ!...

Δὲν προφθαίνουσι ὁμῶς γιὰ τὰ μαῦρα σύννεφα τοῦ οὐρανοῦ ἐκδικοῦνται τὲς θεριμμένες φλόγες ποὺ ζητᾶνε νὰ τὰ τσουρουφλίσουν.

Ξαφνικά, ἀρχίζουν νὰ πέφτουν οἱ πρῶτες χοντρές σταγόνες τῆς τροπικῆς μπόρας ποὺ σὲ λίγο θὰ ξεσπάσῃ.

Σὲ λίγες στιγμὲς οἱ καταρράκτες τ' οὐρανοῦ τῆς Ζούγκλας ἀνοίγουν. Καὶ ἡ θανατερὴ φωτιά τῶν πεινασμένων ἀνθρώπων ἀφ' ἑαυτῆς σβήνει...

Ἔξω φρενῶν ὁ Ποκοπικό, τὰ βάζει μὲ τὸν παντοδύναμο Θεὸ Κράουμπα. Καὶ τοῦ σκάει, μὲ σεβασμὸ, τὸ ἀπαραίτητο στιχάκι :

*Ἄνδρα μὲ σε Κράουμπα
κενὴ πᾶς νὰ μᾶς τραλήνῃ !
Τώρα σοῦρεθαι καὶ σέβαναι
«μουσηνεύει» νὰ τὰ κἀνῃ ;
δὲν περὶ μὲν ἔνα λεπτὸ,
νὰ γίνῃ πρῶτα τὸ ... γῆτό ;*

ΜΙΑ ΛΕΥΚΗ...

ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΙ

Ὅμως ὁ ἀνὴρ τοῦ φύλαρχος Στραστρούκ, σὰν δεισιδαίμονας ποὺ εἶναι, δίνει ἄλλη ἐξηγήσι στὸ τυχαῖο αὐτὸ γεγονός. Φαντάζεται πὺς ἡ θροχὴ ποὺ ἤρθε τὴν κατὰλληλὴ στιγμὴ γιὰ νὰ σώσῃ τὴ λευκὴ γυναῖκα, εἶναι θαῦμα τοῦ Θεοῦ του.

Ἔτσι, διατάζει νὰ λύσουν ἀμέσως τὴ Τζέιν καὶ νὰ τὴ στήσουν ὀρθή. Ἐνῶ ἐκεῖνος πέφτει τὰ μπρούμυτα κάτω καὶ τῆς φυλάει μὲ σεβασμὸ καὶ δέος τὰ πόδια. Ὑστερα,

σηκώνεται πάλι ὀρθὸς καὶ θγάζει λόγο στὸ θρωμερὸ σκυλλοῦ τοῦ :

— Ὁ μεγάλος Θεὸς ἔστειλε τὴ λευκὴ γυναῖκα γιὰ νὰ γίνῃ βασίλισσά μας !...

Οἱ ἄγριοι ἀραπάδες ποὺ ἀκοῦνε τὰ λόγια τοῦ πέφτουν ἀμέσως κάτω καὶ προσκυνᾶνε τὴν καινούργια τους βασίλισσα !...

Τέλος, κόβουν ἀπὸ τὰ γύρω δέντρα κλαδιά καὶ σκαρώνουν γρήγορα ἕναν μεγάλο πρωτόγονο θρόνο.

Ὁ Στραστρούκ παίρνει τὴ Τζέιν καὶ τὴν καθίζει πάνω σ' αὐτόν...

Ὁ Ποκοπικό ξεβαρρεύει τώρα καὶ θγαίνοντας ἀπὸ τὴν κρυφώνα τοῦ προχωρεῖ ἀγέρωχα. Φθάνει μπροστὰ στὴ θρονιασμένη «Βασίλισσα» καὶ τὴν προσφωνεῖ :

— Αὐτοῦ Μεγαλειότητά, κυρά Τέτοια !... Λαμβάνω τὴν τιμὴν νά...

Μὰ τὰ λόγια πνίγονται στὸ λαιμὸ τοῦ. Οἱ Καννίβαλοι ἀπλώνουν ἀγριεμένοι τὲς χειροῦκτες τους καὶ τὸν ἀρπάζουν.

Ὅμως ἡ Τζέιν τοὺς γνέφει ἀμέσως κι' ἐκεῖνοι τὸν ἀφήνουν κι' ἀποτραβίζονται φοβισμένοι.

Ὁ νᾶνος τραβάει τώρα τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη χατζάρα του καὶ ξεφωνίζει :

— Πίσω μάγκες καὶ οὐδὲ φαγαί !... Τοῦ λόγου μου τυγχάνω ὑπασιτιστῆς τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητάς της !...

Μερικοὶ — οἱ πρὸ πεινασμένοι — ἀπὸ τοὺς Ἀνθρώπων...

γους του ρίχνουν λαίμαργες ματιές. 'Ο Ποκοπικό καταλαβαίνει τίς... δρεκτικές διαθέσεις τους.

— Μή με τηράτε σάν ξερολούκουμο, τούς λέει. 'Από μέσα, δέν μασσατέ, αδερφέ μου! 'Οποιος μέ φάη, θά θαρυστομαχιάση!...

Υστερα, σκάει καί στόν φύλαρχο, φρέσκο-φρέσκο, ένα άλλο στιχάκι :

« Πίσω, καννίβαλε Στραστρούμ, γιά θά χυθῶ σάν σκούμας, κι' ἀπό τίς σφάκες τίς πολλές θά γίνης ... Στραμπαστρούμας ! »

'Η Τζέιν θέλει νά διασκεδάση μέ τόν άμοιρο Ποκοπικό. Καί σάν Βασίλισσα πού είναι τώρα, διατάζει τούς όπκούς της :

— 'Ανάφε γρήγορα μία άλλη φωτιά. Θέλω νά μου τόν ψήσετε νά τόν φάω!...

Στό μεταξύ, ή θροχή έχει σταματήσει. Τά ξύλα είναι θέβαια θρεμμένα. Μά οι Καννίβαλοι καταφέρνουν νά τ' ανάψουν.

'Ο Ποκοπικό τά θάζει πάλι μέ τό Θεό Κράουμπα :

— 'Ανάθεμά σε, κύρ Παντοδύναμε! τοῦ φωνάζει. Τώρα πού πρέπει νά θρέξης, κάνεις τό κορόιδο! Καρφάκι δέν σοῦ καίγεται ἀν θά γίνω ψητό τῆς σάρας!...

Οι άραπάδες έτοιμάζονται νά τόν πετάξουνε στίς φλόγες πού στό μεταξύ έχουν φουντώσει γιά καλά...

Όμως, τήν τελευταία στιγμή ή Τζέιν έπεμβαίνει :

— 'Αφήστε τον... Θά τόν φάω αὔριο...

'Ο Ποκοπικό τήν ίκετεύει :

— 'Αμάν, κυρά Βασίλισσα! Περιδρόμιασέ με τώρα, καθότι ὡς αὔριο μπορεί νά... μυρίσω!

ΕΝΑ ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟΙ

'Η κακιά καί σκληρή συντρόφισσα τοῦ Ταρζάν είναι κατενθουσιασμένη. 'Η τύχη — χωρίς νά τό περιμένη — τήν έκανε παντοδύναμη βασίλισσα μιάς τόσο μεγάλης κι' άγριας φυλής!

'Ετσι, καί μέ τή δύναμι πού έχει τώρα στό σατανικό μυαλό της σφηνώνει μία έγκληματική ιδέα: Νά εκδικηθῇ, τιμωρώντας σκληρά, τόν Γκαούρ καί τήν Ταταμπού!

Καί νά: Σέ λίγες στιγμές έχει πάρει κιόλας τή μεγάλη απόφασι. Φωνάζει άμέσως δυό από τούς άθρωποφάγους καί τούς διατάζει :

— Πηγαίντε γρήγορα στό θεόρατο πέτρινο βουνό!.. Στή σπηλιά τῆς κορφῆς του θά βρῆτε τόν Γκαούρ καί τήν Ταταμπού, τῆς συντρόφισσά του...

»Θά τοῦς πῆτε πῶς ή Τζέιν, κι' ὁ Ποκοπικό βρίσκονται σκλάβοι στά χέρια τοῦ φύλαρχου Στραστρούκι!... Τοῦς παρακαλοῦμε νά μᾶς βοηθήσουν καί νά μᾶς σώσουν... 'Ας τρέξουν κοντά μᾶς ὅσο πιό γρήγορα μποροῦν...

'Ο Ποκοπικό πού τήν άκούει καί καταλαβαίνει τό φοβερό σχέδιό της, γίνεν' έξω φρενῶν :

— Οὐ νά μοῦ χαθῆς Λυτοῦ Μεγαλειοτάτη! τῆς λέει.

Καί τὸ βάζει στὰ πόδια, ξεφωνίζοντας :

— Ὅμως ἐγὼ θὰ φθάσω πρὶ γρήγορα ἐκεῖ ἀπὸ τοὺς ἀραπάδες σου. Θὰ προλάβω νὰ εἰδοποιήσω τὸν καπετάν Μαντράχαλο καὶ τὴν κυρά Λουκούμω!...

Μὰ δὲν προφθαίνει νὰ ξεμακρύνῃ πολὺ.

Ἡ Τζέιν φωνάζει στοὺς ἀραπάδες τῆς:

— Πιάστε τον!... Πιάστε τον!...

Κι' ἐκεῖνοι, τρέχοντας ἀμέ-

σως ξωπίσω του, τὸν φθάνουν γρήγορα καὶ τὸν ὀρπάζουν.

Ἡ σατανικὴ γυναῖκα τοὺς δίνει τὴν δευτέρην διαταγή :

— Δέσ'τε του γερά: χέρια καὶ ποδάρια!...

.....

Οἱ δυὸ ἀπεσταλμένοι μαῦροι φθάνουν νύκτα πρὶ στὰ θυνὸ τοῦ Γκαούρ. Τὸν ὀρίσκουν ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά καὶ τοῦ λένε ἀκριθῶς δοκ' ἡ λευκὴ βασίλισσα τοὺς εἶχε διατάξει.

Ὁ γιγαντόσωμος Ἕλληνας

Ἡ Χουχοῦ πηδώντας γιὰ νὰ φθάσῃ, καρφώνει τὸ μαχαίρι ποὺ τῆς ἔδωκε ὁ Πεκολίκο, στὰ στήθια τοῦ φοβεροῦ γορίλλας

μέ την Ταταμπού πού δέν μπο-
ροῦν νά φαντασθοῦν τήν παγί-
δα, εὐχαριστοῦν τοὺς δυὸ αὐ-
τοὺς «καλοὺς ἀνθρώπους» πού
ἤρθαν νά τοὺς εἰδοποιήσουν...

— Ὑστερῶς, κατεβαίνουν τὰ τρο-
μακτικά θράχια τοῦ θουνοῦ
τοὺς καὶ τρέχοντας φθάνουν
ἀλαφιασμένοι στή σπηλιά τοῦ
Ἀρχόντα τῆς Ζούγκλας.

— Ταρζάν, τοῦ λένε. Ἡ
Τζέιν θρίσκειτα σκλάβω στὰ
χέρια τοῦ τρομεροῦ Στρα-
τρούκ!... Πᾶμε ἀμέσως νά τή
σώσουμε. Μαζί τῆς εἶναι καὶ ὁ
νᾶνος.

— Τὸν καυμένο τὸν Ποκο-
πίκο! κάνει μέ συμπόνια ὁ
Ταρζάν. Δέν πρέπει ν' ἀφή-
σουμε τοὺς Καννίθαλους νά
τὸν φάνει!...

Κι ὅλοι μαζί ξεκινᾶνε τρέ-
χοντας γιὰ τὸ χορταρένιο χω-
ριό τοῦ ἀπαίσιου ἀρπαγα φύ-
λαρχου!...

Ὅμως, ἡ σατανική Ἀρχόν-
τισσα τῆς Ζούγκλας ἔχει κα-
λονίσει καλὰ τὴν ὑποδοχὴ πού
θὰ τοὺς γίνη.

Κατὰ διαταγὴ τῆς ὁ φοβε-
ρὸς Στραστόρὺκ μέ τοὺς ἀ-
ραπάδες του ἔχουν στήσει ἐ-
νέδρα κρυμμένοι σ' ἓνα στεγνὸ
πέρασμα. Καὶ τοὺς πιάνουν
πρὶν προλάβουν ν' ἀμυνθοῦν
καὶ ν' ἀντιδράσουν...

— Ἔτσι, ὁ Γκαούρ, ὁ Ταρζάν
κι ἡ Ταταμπού θρίσκονται σὲ
λίγο φυλακισμένοι σ' ἓνα με-
γάλο κλουβί. Ἐνα πρωτόγο-
νο κλουβί φτιαγμένο ἀπὸ
χοντρά καὶ γερά κλαδιά δέν-
τρων. Μῆσα σ' αὐτὸ κλείνουν
καὶ τὸν Ποκοπίκο, ἀφοῦ τοῦ
λύνουν τὰ χέρια καὶ τὰ πό-

δια.

Ἡ Τζέιν δέν παρουσιάζεται
μπροστά στοὺς αἰχμαλώτους.
Ὅμως διατάζει τὸν Στρα-
τρούκ καὶ τοὺς Καννίθαλους
νά τοὺς κάνουν μεγάλες λα-
χτάρες.

Πότε, γύρω στὸ κλουβί, ἀ-
νάβουν φωτιές, τάχα, πῶς θὰ
τοὺς κάψουν ζωντανούς. Πότε
ἀκονίζουν τίς τεράστιες χα-
τάρες τους, πῶς τάχα θὰ
τοὺς σφάζουν...

Οἱ δυὸ γίγαντες καὶ ἡ Τα-
ταμπού θρίσκονται σὲ ἀπό-
γνωσι. Νοιώθουν πῶς φθάνει
ἡ στερνὴ στιγμή τῆς ζωῆς
τους...

Μονάχα ὁ Ποκοπίκο διατη-
ρεῖ τὴν ψυχραιμία του.

— Κουράγιο, τοὺς φωνάζει.
Ἐγὼ εἰμ' ἐδῶ!

Σὲ μιὰ στιγμή μάλιστα κά-
νει ἓναν πολὺ λογικὸ συλλο-
γισμό. Καὶ τὸν λέει στοὺς συν-
τρόφους του :

— Κατὰ τὰ φαινόμενα, μά-
γκες, οἱ ἀνθρωποφάγες δι-
περ πέσαμε στὰ χέρια τους.
θὰ μᾶς κολατοίσουνε ἀνυπερ-
θέτως! Τὸ ὅποῖον ἀντὶ νὰ μᾶς
κολατοίσουνε αὐτοί, δέν κολα-
τοιζόμαστε μονάχοι μας; Νὰ
πᾶμε τούλαχίστον καὶ χορτά-
τοι ;

.....

Τὴν ἴδια νύκτα ἡ Τζέιν, πα-
ρατώντας τοὺς αἰχμαλώτους,
καταφέρει νά φύγῃ κρυφά
ἀπὸ τὸ παλάτι τοῦ Στρα-
τρούκ... Καὶ νὰ συνεχίσῃ τὴν
πορεία-τῆς πρὸς τὸ μακρινὸ
Μεγάλον Λιμάνι τῆς Ἀφρικῆς.

ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

"Ετσι, ο τρομερός φύλαρχος Στραστρούκ ξαναγίνεται βασιλιάς της καννιβαλικής φυλής του.

Και για να γιορτάση το γεγονός αυτό, αποφασίζει να κάνει ένα γερό τοιμπούσι. Διατάζει λοιπόν τους μαύρους του :

— Να μοι ροδοψήσετε όλους τους θρίσκοντα μέσα στην κλούδα!...

Οι άνθρωπογάγοι άλλο που δεν θέλουν! Ξέρουν πως μονάχος του ο 'Αρχηγός δεν θα μπορέση να καταβροχθίση τριάμιση νωματαίους — μισός είναι ο Ποκοπίκο —. Κάποιο μεζεδάκι θα πάρουν κι' αυτόι... "Ετσι, κουβαλώντας αμέσως ξερά ξύλα από τις γύρω καλύβες τους, ανάβουν γρήγορα μια μεγάλη φωτιά.

Ο νάνος την κυττάζει με τρόμο και αρχίζει να νοιώθη... ύγρασια στο τομαρένιο παντελονάκι του. "Υστερα θερμopαρακαλεί τους άράπηδες που τον κυττάζουν και γλυκοξερογλείφονται:

— "Αμάν, άνθρωποφαγάδες μου!... Λυπηθήτε με τό φουκαριά!... Τι θα φάνε από μένα; Τρακόσια δραμάκια πάω δλος-δλος!... Κρατήστε την δρεζί σας όπου να μεγαλώσω και να φαχνωθώ!... Τότες με ψήνετε, με περιδροιμάζετε και... καλή σας χώνεψι! Πού στο λαιμό να σας κάτσω, παληορεμπασκέδες!...

Τέλος, γυρίζει προς τους

αίχμαλώτους συντρήφους του, που βρίσκονται στο ίδιο κλουβί και τους δηλώνει δακρυομένος :

— Τώρα που θα γίνω μακαρίτης, αδερφέ μου, πρέπει να κάνω την καρδιά μου σίδερο και να σάς πω όλη την αλήθεια! άνευ φόβου και πάθου!...

Και καταλήγει :

— "Ολ' αυτά που τραβάμε τη σήμερον ημέρα, ξέρετε ποιός τ'α σκάρωσε;

— Ποιός; ρωτάει ο Ταρζάν ανήσυχος.

— "Η κυρά Συζυγάτα σου, μαπαρμπαμεγαλειότατε!...

— "Η Τζέιν; ρωτάνε κατάπληκτοι και μ' ένα στόμα όλοι.

— Μάλιστα! Αύτη μετά συγχωρήσεως!

Και τους λέηγει :

Τουτοι οι μαντραχαλοαραπάδες την έχουνε κάνει βασίλισσάρα τους! Την παλουκώσανε επί ενός θρόνου, κι' ό,τι κατεβάσ' ή γκλάβα της τους προστάζει και τό κανουνε.

>"Η κυρά Τέτοια, τό λοιπόν, Γκαουράκο μου, έστειλε στο θουνό σου τους δυό άραπάδες. Για να σάς ξεγελάσουνε πως τάχα είναι σκλάβα του Στρακαστρούκα και να πώτε... μασητήτο από τ'α σαγόνια τους. Μ' αντιλήθεσαι;

"Ο Ταρζάν, που τον άκούει, γίνετ' έξω φρενών:

— Και γιατί δεν μ'ας τό έπες; τον ρωτάει;

— Φοδόμουναι τοό άποκρίνετα. "Η κυρά Τζέιν θ' έλεγε

στους άραπάδες της νά με σουβλίσουνε. Τό όποϊον έγώ θά θυμώνα καί θά τούς θέριζα τά κεφάλια. Όπότε φασκελοκουκούλωστα! Τώρα όμως τά πράμματα' αλλάξανε. Χαμένος για χαμένος είμαι. Δέν μέ νοιάζει....

Καί προσθέτει μελαγχολικά :

— Τί νά πάω σουβλιστός!... Τί νά πάω κολατσιστός! Έ-τερον έκάτερον!...

Οί πεινασμένοι Καννίβαλοι σπρώχνουν τώρα τή φωτιά κοντά στό μεγάλο ξυλένιο κλουβί. Από στιγμή σέ στιγμή τά ξερά κλαδιά του θά φουντώσουν στίς φλόγες! Καί οί τέσσερες αίχμάλωτοι θά καούνε ζωντανό!...

ΕΝΑΣ ΣΠΟΥΔΑΙΟΣ «ΚΥΡΙΟΣ»!

Νά όμως πού ξαφνικά κι' αναπάντεχα, ένα τρομακτικό ούρλιαχτό σχίζει τόν άέρα.

Είναι ό λυσσασμένος γορίλλας πού μέ την άμοιρη Χουχού στην άγκαλιά του φθάνει τρέχοντας.

Οί άγριοι πού τόν άντικρύζουν καί προσέχουν τούς άσπρους άφρους πού θγαίνουν από τό στόμα του, καταλαβαίνουν πώς τό ανθρωπόμορφο θερίο είναι λυσσασμένο! Καί παθαίνοντας πανικό, παρατάνε τή φωτιά καί τά «ψητά» τους καί τρέχουν, σάν τρελλοί, νά σωθούν...

Πρώτος καί καλύτερος τό θάζει στά πόδια ό γέρο-φύλαρ Στραστρούκι... Κι' είχε

μιά όρεξι ό καυμένος!...

Σέ λίγες στιγμές κανέναν από τούς Καννίβαλους δέν θρίσκει' εκεί... Μονάχα ή γερή κλούβα μέ τόν Γκαούρ, τόν Ταρζάν, την Ταταμπού καί τόν Ποκοπίκο...

Η Χουχού σπαράζει στην άγκαλιά του μανιασμένου γορίλλα, ξεφωνίζοντας :

— Καλέ δοθήθειαςα!... Καλέ σώστε μεεεε! Είναι κρίμας νά πεθάνω πάνω στό... άνθον τής ηλικίας μου!

Ό νάνος πού τή θλίπει καί την άκούει, έχει ξεραθεί' σ'α γέλια :

— "Αειτε «Γόησσα» καί μπαλώθηκες! τής φωνάζει κοροϊδευτικά. Σπουδαίος Κύριος ό καινούριος άρραβωνιστικός σου. Μόνο τό... μονόκλ του λείπει! Χά, χά, χά!...

Ό γορίλλας έχει σταματήσει τώρα πολύ κοντά στό κλουβί. Καί κυττάζοντας τούς ανθρώπους πού θρίσκονται μέσα σ' αυτό, ούρλιάζει άγρια.

Ό Ποκοπίκο του φωνάζει μέ θυμό :

— Σκάσε θρέ καί μη μάς κολλάς!... Δέν γλέπεις' σ'α χάλια μας: Σωθήκαμε απ' τή φωτιά καί θά πεθάνουμε απ' την πείνα καί τή δίψα!...

— Σώσε με, Ποκοπικάκι μου! του κάνει μέ άπόγνωση ή Χουχού. Σώσε με, χρυσό'μου, πού κατοχρονώνωχης!

Τήν ίδια στιγμή μιά σωτήρια ιδέα περνάει από τό διαβoλεμένο μυαλό του άπερίγραπτου νάνου. Καί τραβώντας γρήγορα από τή ζώνη του Ταρζάν τό μαχαίρι, τό δι-

νει μέ τρόπο στήν πυγμαία, μουρμουρίζοντας:

— Πάρ' το καί σιγύρισέ το-
νε! 'Ο Θεός νά συχωρέση τήν
ψυχάρα του!...

Ἡ Χουχού ἀρπάζει μέ λα-
χτάρα τὸ φονικό μαχαίρι. Καί
μέ ἀφάνταστη δύναμι καί λύσ-
σα τὸ καρφώνει στήν καρδιά
τοῦ λυσσασμένου θεριοῦ!

Ἐκεῖνο, μουγγρίζοντας γιά
λίγο σπαρακτικά, προφθαίνει
καί τή δαγκώνει στό χέρι.
Σχεδόν ἀμέσως ὁμως σωριά-
ζεται κάτω νεκρό!... Ἐνῶ
ἀπ' τὸ στόματου βγαίνουν
κόκκινοι, ματωμένοι ἀφροί!..

— Ζωή σέ λόγου σου, Χου-
χούκα μου! τῆς κάνει ὁ Πο-
κούκο. Εἶχες δὲν εἶχες, τὰ
κατάφερες νά χηρέψης!...

Λεύθερη τώρα ἡ πυγμαία,
ξεφεύγει ἀπ' τὴ βρωμερὴ ἀγ-
καλιά τοῦ νεκροῦ γορίλλα.
Καί κάνει νά φύγῃ κρατών-
τας τὸ, ἐλαφρά εὐτυχῶς, δαγ-
κωμένο χέρι της.

— Μὲ περιφρονᾷς, τὸ λαι-
πόν, τῆς φωνάζει ὁ νᾶνος.
Δὲν γουστάρεις πλέον νά
παντρευτοῦμε; Τοῦ λόγου
μου τρελλαίνομαι γιὰ... χή-
ρες!...

Ἡ Χουχού κοντοστέκεται,
γυρίζει τὸ κεφάλι καί τοῦ ἀ-
ποκρίνεται μὲ περιφρόνησι:

— Καλὲ μοῦτρα γιὰ γαμ-
πρός!... Χά, χά, χά! Ἐγὼ
τρέχω νά βρῶ τὴν κυρά Μαν-
τάμα μου. Θά πάμε στήν Ἀγ-
γλία καί θά παντρευθῶ μιά
ντουζίνα λόρδους! Μὲ συγ-
χωρεῖτε· κι' ὅλας!

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΑΣ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ!

Τέλος ἡ Χουχού τὸ βάζει
στά πόδια παίρνοντας κατεύ-
θυνσι πρὸς τὸ μακρινὸ μεγά-
λο λιμάνι. Βιάζεται νά συ-
ναντήσῃ τὴν Τζέιν.

Ἄς Γκαούρ, ὁ Ταρζάν, ἡ
Ταταμπού καί ὁ Ποποπίκο ἐ-
ξακολουθοῦν νά βρίσκονται
αἰχμάλωτοι μέσα στὴ μεγάλη
καί γερὴ κλούβα...

Καί νά : Ὁ Στραστρόκ
μὲ τοὺς ἀνθρωποφάγους του
ξαναγυρίζουν σὲ λίγο. Κά-
ποιος ἀπ' αὐτοὺς ποὺ εἶχε
κρυφτῇ τοὺς εἰδοποίησε πῶς
ὁ λυσσασμένος γορίλλας
σκοτώθηκε. Κι αὐτὸ τοὺς ἔ-
κανε νά ξεθαυρέψουν.

Ἔτσι, ἀρχίζουν νά ξανανά-
θουν τὴ μισοσθημένη φωτιά.
Καί ξερογλείφονται προκα-
ταβολικά γιὰ τὰ νόστιμα ψη-
τά ποὺ θὰ καταβροχθίσουν σὲ
λίγο...

Ὁ Ποκοπίκο ἔχει χάσει
πιὰ καί τὴν τελευταία ἐλπίδα
σωτηρίας.

— Ἐγώ, μουρμουρίζει, μπο-
ρεῖ νά γίνω ψητὸς στὴ σχά-
ρα!... Ὅμως ἡ δόξα μου
θὰ μείνῃ στοὺς αἰῶνας τῶν
αἰώνων, ἀμήν!...

Καί γυρίζοντας στὸν Ταρ-
ζάν, προσθέτει:

— Ἄς εἶναι καλὰ ὁ γιός
σου ὁ Ἀμπλαούμπλας! Αὐ-
τὸς θὰ γράψῃ τ' ἀπομνημο-
νεύματά μου!...

Ἔστερα μονολογεῖ ἀνῆσυ-
χος:

— Ἐνα φοβάμαι μονάχα:
Μὴ μπρουκολακιάσῃ ἡ θρυλι-

Ὁ καλοκαρδὸς γιὸς καὶ διαδοχὸς τοῦ Ἀρχοντῆ τῆς Ζούγκλας, πασχίζει νὰ τραβήξῃ ἀπὸ τὴν προεδριὸν τοῦ τῆς τῆς παχυδέρμου.

κὴ χατζάρα μου κι ἀρχίσῃ νὰ σφάζῃ, στὴ Ζούγκλα, μοναχιά της!...

Μὰ δὲν προφθαίνει νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του. Γιατὶ τὴν ἴδια στιγμὴ, ἕνα ἄλλο πιδ τρομακτικὸ οὐρλιαχτὸ ξανακούγεται.

Αὐτὴ τὴ φορὰ εἶναι ὁ τρελὸς γοριλλάνθρωπος Νταμπούχ! Τὸν φέρνει ὁ καλόκαρδος κι ἀγαθὸς Μπέιμπυ.

Καὶ νὰ τί εἶχε συμβῇ :

Ὁ Νταμπούχ περνοῦσε τυχαία ἐξω ἀπὸ τὴ σπηλιὰ τοῦ Ταρζάν. Ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου τῆς Ζούγκλας τὸν εἶδε.

Ἔτσι ἔτρεξε κοντά του καὶ τοῦ εἶπε τὰ καθέκαστα: Πῶς ἢ «Μαμά» του βρισκόταν σκλάβος στὰ χέρια τοῦ τρομεροῦ Στραστρουκ... Πῶς ὁ «Μπαμπάς» του, μαζί μὲ τὸν Γκαούρ καὶ τὴν Ταταμπού, ἔτρεξαν νὰ τὴν λευθερώσουν...

Ὁ γοριλλάνθρωπος ἔτυχε φαίνεται νὰ εἶναι στὴς καλὲς του. Κι ἀρπάζοντας ἀπὸ τὸ χερί τὸν Μπέιμπυ τρέχει νὰ τοὺς σώσῃ.

—Γεῖά σου, μπαρμπα-Δεινόσαυρε! τοῦ φωνάζει μ' ἐνθουσιασμό ὁ Ποκοπικο καὶ βῶς τὸν βλέπει νὰ πλησιάζῃ.

Σπάσε πάραυτα την κλουβά-
ρα νά ξεμπουκάρω και νά
τούς κατασφάξω!...

Ποιός τόν άκούει όμως!..
'Ο Νταμπούχ κρατάει στο
δεξί του χέρι ένα τεράστιο
τρομακτικό ρόπαλο. Και πα-
ραττώντας τώρα τόν Μπέμπυ,
χύνεται σάν μανιασμένο θε-
ριό πάνω στους άπαίσιους
άνθρωποφάγους.

Χτυπάει με άφάνταστη λύ-
σα στο σωρό. Και κτυπάει...
Και κτυπάει... Και κτυ-
πάει...

«Ωσου, σέ λίγες στιγμές,
οί μισοί από τούς Κανίθα-

λους βρίσκονται κάτω και
σπαράζουν...

'Ο Ποκοπίκο — μέσ' από
την κλούβα — προσπαθεί νά
δώση κουράγιο στόν Μπέμπυ.
Τό άμοιρο παιδί έχει μαρ-
μαρώσει άντικρύζοντάς τό
μακελειό και τό κακό πού γί-
νεται:

—'Απάνω τους, 'Αμπλαούμ-
πλαρεέες! Τράβα τό στυλό
σου νά δούμε τί θά γίνου-
μεε!...

Ποό όμως!.. 'Ο «όψηλότα-
τος» τό βάζει τρομαγμένος
στά πόδια! Κ' οί πατοθσες
του, καθώς τρέχει, κτυπάνε

'Ο φοβερός Καπετανιός τοῦ λαθρεμπορικοῦ 'Ιστιοφόρου,
πάνει φρικτά βασανιστήρια στή σατανική 'Αρχόντισσα τῆς
Ζούγκλας.

στ' αὐτιά του καὶ πετᾶνε σπί-
θες!...

ΕΝΑΣ ΤΕΤΡΑΠΟΔΟΣ «ΗΡΩΑΣ»

Μὰ λίγο πιό κάτω ὁ γιὸς
τοῦ Ταρζάν στέκεται τυχε-
ρὸς. Ἐχει μιὰ ἀπροσδόκητη
καὶ σπουδαία συνάντησι: Βρί-
σκει τὸν τεράστιο Σὸμ! Τὸν
πανέξυπνο κι ἀγαπημένο ἐλέ-
φαντα τοῦ πατέρα του!

Ὁ Μπέιμπυ τὸν τραβάει ἀ-
πὸ τὴν προδοκίδα. Τὸν φέρ-
νει γρήγορα στὸ μέρος ποὺ
γίνεται τὸ μακελειό.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ὁ φύ-
λαρχος Στραστρουκ κατα-
φέρει κατὰ φοβερὸ: Μὲ μιὰ
μεγάλῃ πέτρα κτυπάει μὲ δύ-
ναμι τὸν Νταμπούχ στὸ πίσω
μέρος τοῦ κεφαλιοῦ του.

Ὁ γοριλλάνθρωπος βογ-
γάζει γιὰ λίγο σπαρακτικά,
στριφογυρίζοντας σάν σβού-
ρα στὴ θέσι ποὺ βρίσκεται.
Τέλος, σωριάζεται κάτω ἀ-
ναίσθητος.

Οἱ ἀνθρωποφάγοι ξεθαρ-
ρεύουν τώρα. Μὲ τὰ κοντά-
ρια τους χύνονται πάνω στὸν
γιγαντιαῖο ἐλέφαντα. Τὸν
κτυπᾶνε μὲ λύσσα. Σχίζουν
τὶς σάρκες του...

Ὁμως κι ὁ Σὸμ δὲν μένει
σπραγος. Τοὺς ἀγκαλιάζει,
δυό - δυό, μὲ τὴν προδοκίδα
του. Καὶ τοὺς ἐκσφενδονίζει
ψηλά...

Τὰ κορμιά τους φθάνουν
ὡς τὶς κορφές τῶν θεόρατων
δέντρων. Ὑστερα πέφτουν
καὶ κτυποῦν μὲ ἀφάνταστη
ὀρμὴ κάτω στὸ σκληρὸ χῶ-

μα...

Οἱ περισσότεροι σκοτώνον-
ται! Ὅσοι δὲν μένουν ἀμέ-
σως στὸν τόπο καὶ σφαδάζουν
ἐτοιμοθάνατοι, τοὺς ποδοπα-
ταεῖ. Τοὺς ἀποτελεῖώνει!

Ὁ Ταρζάν διατάζει τὸ
Σὸμ — σὲ μιὰ παράξενη ἐλε-
φαντικῇ γλώσσᾳ — νὰ σπάσῃ
τὸ γερό κλουβὶ ποὺ βρίσκον-
ται φυλακισμένοι.

Κι ὁ ἐλέφαντας οὔτε ἀργεῖ,
οὔτε δυσκολεύεται νὰ τὸ κά-
νῃ χίλια κομμάτια!

Οἱ αἰχμάλωτοι εἶναι πιὰ
λεύθεροι! Κι ἀμέσως μιὰ
τρομακτικὴ πάλῃ ἀρχίζει...

Ὁ Γκαούρ, ὁ Ταρζάν κ' ἡ
Ταταμπού — ξεκούραστοι κα-
θὼς εἶναι — κτυπῶνται μὲ ἀ-
φάνταστη δύναμι κι ὀρμὴ μὲ
τοὺς Καννίβαλους...

Τρομοκρατημένος ὁ ἄμοι-
ρος Μπέιμπυ ἀπὸ τὸ κακό
ποῦ βλέπει νὰ γίνεται γύρω
του, ἀρπάζεται καὶ κρεμιέται
ἀπὸ τὴ λεπτὴ — στριφτὴ — οὐ-
ρά τοῦ ἐλέφαντα.

Ὅσο γιὰ τὸν Ποκοπίκο,
αὐτὸς — σάν πιό σβέλτος —
καταφέρνει νὰ σκαρφαλώσῃ
ὡς τὸ κεφάλι τοῦ Σὸμ. Κι ἀ-
πὸ κεῖ, χώνει τὴν κωμικὴ
μούρη του κάτω ἀπὸ τὸ τερά-
στιο αὐτὶ τοῦ παχύδερμου
καὶ τοῦ λείει σιγά:

— Τί σοῦρθε, μωρὲ Σὸμ, νὰ
σπάσῃς τὴν κλουθάρα καὶ νὰ
μᾶς ἀφήσῃς στοὺς πέντε δρό-
μους; Πιὸ οἴγουρι ἤμασταν
μέσα σ' αὐτήν!...

Ὑστερα, ἀπὸ τὴν ψηλὴ θέ-
σι ποὺ βρίσκεται, παρακολου-
θεῖ τὸ μακελειό ποὺ γίνεται
σάν διαιτητής. Καὶ κάθε φο-

ρά πού ὁ Γκαούρ ἢ ὁ Ταρζάν σωριάζουν κάτω ἕνα Καννίβαλο, ξεφωνίζει θριαμβευτικά:

—Γκώωωωωλλλ!...

Τέλος, οἱ δύο γίγαντες καί ἡ μελαψή Κόρη, μέ τή βοήθεια πάντοτε τοῦ Σόμ, καταφέρνουν νά νικήσουν τοὺς ἀμέτρητους ἀνθρωποφάγους...

Κι ὅσοι μένουν ἀκόμα ζωντανοί, τὸ βάζουν πανικόβλητοι: στὰ πόδια γιὰ νά σώσουν τὰ βρωμερά τομάρια τους.

Ὁ Γκαούρ, ὁ Ταρζάν καί ἡ Ταταμπού, σκεπάζουν γρήγορα μέ κλαδιά τὸν ἀναίσθητο γοριλλάνθρωπο. Καί πηδώντας στὴ ράχι τοῦ ἐλέφαντα ξεκινοῦν ἀμέσως... Παίρνουν τὴν ἴδια κατεύθυνσι πού εἶχαν ἀκολουθήσει ἡ Τζέιν καί ἡ Χουχού... Τραβᾶνε κι αὐτοὶ πρὸς τὸ μακρυνὸ Μεγάλο Λιμάνι...

Ὁ Μπέμπυ κρέμεται σάν τρσκάνα ἀπὸ τὴν οὐρά τοῦ ἐλέφαντα. Μόνο πού ἀντὶ νά... κουδουνίζει, χαζογελάει:

—Χί, χί, χί!... Ἐγὼ σὰς ξῶσα! Καί βέβαια καί βεβαίως...

Ὁ Ταρζάν τὸν τραβάει καί τὸν ἀνεβάζει πάνω στὴ ράχι τοῦ παχύδερμου. Ἐνῶ ὁ Ποκοπικό τοῦ φωνάζει ἀγέρωχα:

—Ἄνοιξε Ἀμπλαούμπλα τίς αὐτάρες σου! Θά σοῦ διηγηθῶ τίς κατορθωμάρες μου! Πιά νά γράψης τ' ἀπομνημονεύματα τῆς θρυλικῆς μου χατζάραι!

Κι ἀρχίζει νά τοῦ ὑπαγορεύει:

—Ἐγώ, ὁ φοθερός καί τρομερός Ποκοπικό, κυνηγὸς ἀγρίων κονίκλων, γόης φιδίων καί κοριτσιῶν, προστάτης κουτῶν καί ἀδυνάτων, Ἀντρακλας δυσθεόρατος, διπλωματούχος Σφάχτης τῆς Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν καί... ποιητῆς τῆς ὥρας!... Τοῦ λόγου μου, τὸ λοιπὸν, «ἀπαγορεύω» τίς ἀπομνημονευμάρες τῆς...

Ὁ Μπέμπυ τὸν ἀκούει μέ μεγάλη προσοχή. Ἐχεῖ πάρει στὰ σοβαρά τὸ ζήτημα!...

Καί τὸ ταξίδι συνεχίζεται... Ὅμως ὁ Σόμ, κατακτυπημένος καθὼς εἶναι ἀπὸ τὰ κοντάρια τῶν Καννιβαλῶν, δέν προχωρεῖ γρήγορα... Ἐτσι δέν καταφέρνουν νά προφθάσουν στὸ δρόμο οὔτε τῇ Χουχού, οὔτε τῇ Τζέιν...

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΙΣΤΙΟΦΟΡΟ

Τέλος, ὕστερ' ἀπὸ πολλὲς περιπέτειες μέ ἀγρίους ἰθαγενεῖς, θεριά καί φίδια, φθάνουν κάτω στὸ Μεγάλο Λιμάνι...

Ἐκεῖ, καί ρωτώντας τὸν ἕνα καί τὸν ἄλλον, μαθαίνουν ἐπὶ τέλους πὼς μιὰ πανέμορφη ξανθεῖα γυναίκα, μαζὶ μέ κάποια κοντόχοντρη τσουλουφωτὴ πυγμαία, μπάρκαρισαν, λίγο πρὶν, ὁ ἕνα μεγάλο ἰστιοφόρο...

Καί νά τί εἶχε συμβῇ:
Ἡ Χουχού εἶχε συναντήσει τὴ Τζέιν κ' οἱ δύο γυναῖκες

μαζί φθάσαν — ὅστερ' ἀπὸ μεγάλης περιπέτειας κ' ἐκείνες — στὸ Λιμάνι τῆς Ἀφρικής...

Ἐκεῖ ἡ συντρόφισσα τοῦ Ταρζάν ζητοῦσε καράβι γιὰ τὴν Ἀγγλία. Ὅμως γιὰ κακὴ τους τύχη, κανένα τέτοιο δὲν βρισκόταν στὸ λιμάνι.

Μονάχα ἔξω ἀπὸ αὐτό, σὲ μιὰ ἐρημικὴ ἀκτὴ γεμάτη βράχια, ἔμαθαν πὼς εἶχε ρίξει ἀγκυρὰ ἓνα ἐγγλέζικο ἰστιοφόρο.

Ἡ Τζέιν κ' ἡ Χουχού τρέχουν χαρούμενες ἐκεῖ...

Ὅμως τὸ καράβι αὐτὸ ἔκανε λαθρεμπόριο. Κι ὁ καπετάνιος του, ἓνας φοβερός κι ἀπαίσιος κακοποιός, καταφέρνει νὰ ξεγελάσῃ τὶς δυὸ γυναῖκες:

— Γιὰ τὸ Λονδίνο σαλπάρουμε κ' ἐμεῖς, τοὺς λέει. Ἐλάτε νὰ μπαρκάρετε... Τίποτα δὲν ἔχετε νὰ φοβηθῆτε μαζί μας. Εἴμαστε ὅλοι ἀνθρώποι τοῦ Θεοῦ!...

Ἡ Τζέιν διστάζει κάπως στὴν ἀρχή. Τὰ μοῦτρα τοῦ καπετάνιου δὲν τῆς ἔχουν κάνει καλὴ ἐντύπωση. Ὅμως τελικὰ παραμερίζει τοὺς δισταγμοὺς καὶ παίρνει τὴν ἀπόφασιν. Δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ περισσότερο στὸ Λιμάνι. Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή φοβᾶται πὼς θὰ φθάσουν ὁ Ταρζάν κι ὁ Γκαούρ. Καὶ τότε ἄλλοι-μόνο τῆς!

Στὸ μεταξὺ ἔχει νυκτώσει... Ὁ δυνατὸς ἀέρας ποὺ ἀναπάντεχα ἄρχισε νὰ φυσᾷ, σήκωσε μεγάλη θαλασσοταραχή!

Ὁ λαθρέμπορος καπετάνιος φέρνει, μὲ μιὰ βάρκα,

τὶς δυὸ γυναῖκες στὸ ἀμαρτωλὸ καράβι του.

Ἐκεῖ ὅμως, ἀντὶ νὰ τὶς περιποιηθῇ, τὶς κατεβάζει στὸ σκοτεινὸ καὶ βρωμερὸ ἀμπάρι καὶ τὶς δίνει χειροπόδα-ρα...

Ἡ Τζέιν κ' ἡ Χουχού, τώρα μονάχα καταλαβαίνουν σὲ τί χέρια πέσανε!...

Ὁ ἀπαίσιος κακοῦργος ποὺ κυβερνᾷ τὸ ἰστιοφόρο, ζητάει νὰ κάνῃ μὲ τὴ βία συντρόφισσά του τὴν πανέμορφη Τζέιν.

Ἡ ἀτρόμητη συντρόφισσα τοῦ Ταρζάν τὸν διώχνει μὲ περιφρόνησι:

— Φύγε κτήνος! μουγγρίζει ἀγριεμένη. Σὰν θὰ φτάσουμε στὸ Λονδίνο θὰ πῶ νὰ σὲ κρεμάσουν.

— Κ' ἐγὼ θὰ πῶ στὸ... Λόρδο μου νὰ σὲ σουβλίσῃ, μὲ συγχωρεῖτε κι ὅλας! συμπληρώνει ἡ Χουχού.

Ὁ καπετάνιος ἔχει μανιάσει γιὰ τὴν προσβολὴ τῆς ξανθειᾶς γυναίκας. Κι ἀρπάζοντας ἓνα βούρδουλα ἀρχίζει νὰ τὴ κτυπᾷ ἀλύπητα!

Τὸ λευκὸ κορμὶ τῆς ἀμοιρῆς Τζέιν, σπίζεται σὲ κάθε κτύπημα. Ματώνει!...

Ἡ Χουχού λυπᾶται τὴν κυρά της. Καὶ γιὰ νὰ τὴ σώσῃ θυσιάζεται αὐτὴ στὸν καπετάνιο:

— Καλὲ μὴ τὴ βαρεῖς τόσο δυνατά, τοῦ λέει. Θὰ κουρασθῇς, χρυσό μου!... Καλὲ γιὰτὶ δὲν παντρεύεσαι ἐμένα; Ἐγὼ σὲ παίρνω, γλύκα μου, καὶ ἀνεύ... μπερντάχι! Μὲ

Ἡ ὑπέροχα Ἑλληνίδω Ταταμποῦ κολυμπάει ὅσο μπορεῖ πρὶς γρήγορα γιὰ νὰ φθάσῃ στὸ σημεῖο ποὺ πνίγεται ὁ Ταρζάν.

συγχωρεῖτε κιόλας!

Σὲ ἀπάντησι ὁ καπετάνιος, σηκώνει τὸ χέρι του καὶ ρίχνει καὶ σὲ αὐτὴ κάμποσες γέρες βουρδουλίες.

Ἡ Χουχοῦ ἐνθουσιάζεται:
— Καλὲ τί γλυκὲς ποὺ εἶναι ἀπὸ τὸ χεράκι σου! ξεφωνίζει ἀπὸ τοὺς πόνους!

ΜΑΚΕΛΕΙΟ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Ὁ Γκαούρ κι ὁ Ταρζάν, μαζί μὲ τοὺς ἄλλους, φθάνουν τέλος τρέχοντας στὴν ἑρμὴ βραχώδη ἀκτὴ. Στὸ σκοτάδι τῆς νύκτας ἀντικρύ-

ζουν τὴ σιλουέττα τοῦ μεγάλου λαθρεμπορικοῦ Ιστιοφόρου...

Ἔτσι, ἀφήνουν στὴν παραλία τὴν Ταταμποῦ, τὸν Μπέιμπυ καὶ τὸν Ποκοπίκο. Κι αὐτοὶ βουτᾶνε μὲ θάρρος στὰ φουρτουνιασμένα βαθειὰ νερά!

Κολυμπώντας ὕστερα, καταφέρνουν μὲ ὑπεράνθρωπες προσπάθειες καὶ κίνδυνο τῆς ζωῆς τους νὰ φθάσουν κοντὰ στὸ καράβι.

Τὸ σκοτάδι κι ὁ θόρυβος ποὺ κάνουν τὰ μαγιασμένα κόμματα, τοὺς βοηθᾶνε γιὰ νὰ μὴ γίνουν ἀντλήπτοι ἀπὸ

τούς φρουρούς του σκάφους.
Σιγά - σιγά καταφέρνουν
νά σκαρφαλώσουν στο κατά-
στρωμα... "Όμως άλλοιμο-
νο!

Τήν τελευταία στιγμή οι
λαθρέμποροι τούς παίρνουν
μιρωδιά. Καί μιιά τρομακτι-
κή πάλη αρχίζει πάνω στο
καράβι.

Αδελφωμένοι ό, Γκαούρ κι
ό Ταρζάν σκορπίζουν τόν δι-
λεθρο καί τό χαμό στο πλή-
ρωμα του παράνομου Ιστιο-
φόρου.

Όμως σέ μιιά στιγμή ό ά-
τρόμητος "Αρχοντας τής
Ζούγκλας τραυματίζεται. Κά-
ποιος ναύτης καταφέρνει νά
ξεφύγῃ από τήν προσοχή του.
Καί μ' ένα χοντρό ξύλο τόν
κτυπάει μέ δύναμι πίσω στο
κεφάλι.

Ο Ταρζάν ζαλίζεται. Τά
μάτια του σκοτεινιάζουν...
Έτσι, κοντά στήν κουπαστή
καθώς βρίσκεται, γέρνει άθε-
λα πρὸς τά πίσω. Καί γκρε-
μίζεται κάτω στή φουρτουνια-
σμένη θάλασσα!...

Τό κρύο νερό τόν συνεφέ-
ρει κάπως. Καί κτυπημένος,
ό άμοιρος, καθώς είναι, χα-
ροπαλεύει στά μανιασμένα
κύματα. Δέν έχει όμως δυ-
νάμεις γιά νά προχωρήσει.
Νά καταφέρει νά βγῇ στή
στεριά. Σίγουρα θά βουλιά-
ξη σέ λίγο. Θά πνιγῇ!

Πάνω στο κατάστρωμα,
μονάχος τώρα ό Γκαούρ, συ-
λεχίζει τόν υπεράνθρωπο ά-
γώνα του. Κτυπιέται άλύπη-
τα μέ τόν καοκύργο Καπετά-
νο καί τούς άπαίσιους συν-

τρόφους του.

"Όμως αυτός είναι ένας κ'
έκείνοι πολλοί! Καταλαβαί-
νει πώς γρήγορα θά τόν δα-
μάσουν. Δέν θά μπορέσει νά
τά βγάλη πέρα μαζί τους.
Έτσι καί γιά νά γλυτώσει,
άρπάζεται από ένα κατάρτι
κι αρχίζει νά σκαρφαλώνῃ έ-
πάνω...

Ο καπετάνιος κ' οι ναύτες
τόν ακολουθοῦν στήν άπεγνω-
σμένη φυγή του πρὸς τά ύψη,
σκαρφαλώνοντας κ' αὐτοί πί-
σω του! Φοβερό καί τρομερό
κυνηγητό αρχίζει πάνω στά
θεόρατα ξάρτια του Ιστιοφό-
ρου.

Έκείνη τή στιγμή τὸ φεγ-
γάρι λευθερώνεται από ένα
μαύρο σύννεφο πού τὸ σκεπά-
ζει. Καί ἡ φουρτουνιασμένη
θάλασσα φωτίζεται.

Ἡ Τάταμπού, ό Μπέιμπυ
κι ό Ποκοπικό, βλέπουν από
τά ψηλά βράχια τῆς ακτῆς
κάποιον άνθρωπο νά χαροπα-
λεύῃ σ' άφρισμένα κύματα.
Κι άμέσως βουτάνε κ' οι
τρεις στή θάλασσα.

Ἡ μεγάλη Κόρη κι ό νά-
νος προχωροῦν κολυμπώντας.
"Όμως ό γιὸς του Ταρζάν
βουλιάζει σάν μολύβι. Ἐνῶ
οι ἡρωϊκές μπουρμπούλες
του ξεπετάγονται στήν τρικυ-
μιωμένη επιφάνεια.

Τέλος καί μέ τά πολλά κα-
ταφέρνει νά βγῇ πάλι έπάνω
καί ψευτοκολυμπώντας νά
ξαναγυρίσῃ καί νά σωθῇ στήν
ακτῇ.

—Σάν στρεΐδι κολυμπᾷς,
άδερφέ μου! τοῦ φωνάζει ό
Ποκοπικό.

Ὁ Μπέμπυ προχωρεῖ τρικλίζοντας πάνω στὰ χαμηλά βράχια καὶ μурμουρίζει συλλογισμένοι:

—Θά ἦπια, φαίνεται, πολλὴ θάλασσα καί... μέθυσαι!

Ἡ Ταταμποὺ καὶ ὁ Ποκοπικό φθάνουν τέλος κοντὰ στὸ ναυαγίο.

—Γεῖά σου, Μεγαλειότατε! τοῦ φωνάζει ὁ νάνος, μόλις τὸν ἀναγνωρίζει. Τέτοια ὥρα βρήκες κ' ἐλόγου σου νὰ κάνης μπάνιο;

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα Ταταμποὺ εἶναι δεινὴ κολυμβήτρια! Μέσα στὸ νερὸ ξεπερνάει κι αὐτὰ τὰ ψάρια!

Ὁ Ταρζάν, κτυπημένος στὸ κεφάλι καθὼς εἶναι, μὲ ἀφάνταστη δυσκολία καταφέρει νὰ συγκρατιέται στὴν ἐπιφάνεια.

Καὶ νά: Τὴ στιγμή ποὺ φθάνει κοντὰ του ἡ Ταταμποὺ, κλείνει τὰ μάτια καὶ μένει λιπόθυμος. Ἔτσι, τὸ κορμὶ του ἀρχίζει νὰ βουλιάζει...

Μὰ ἡ μελανὴ Κόρη προφθαίνει. Μὲ τὸ ἓνα χέρι της τὸν ἀρπάζει ἀπὸ καὶ μαλλιά. Μὲ τὸ ἄλλο κάνει γρήγορες κινήσεις. Καὶ γυρίζοντας μπρὸς—πίσω, προχωρεῖ γιὰ τὴν ἀκτὴ...

Ὡσπου τέλος φθάνει στὰ βράχια καὶ βγάζει ἔξω λιπόθυμο τὸν Ταρζάν. Ὑστερα ἀρχίζει νὰ τοῦ προσφέρῃ τίς πρῶτες βοήθειες μὲ μεγάλη σιτοργὴ κ' ἐνδιαφέρον...

ΕΝΑΣ ΣΩΤΗΡΑΣ ΣΤΟ ΑΜΠΑΡΙ

Ὅμως ὁ τρομερὸς Ποκοπικό δὲν τὴν ἀκολουθεῖ στὸ γυρισμό. Αὐτὸς προχωρεῖ κολυμπώντας καὶ μурμουρίζοντας:

—Ἀπὸ λόγου μου δὲν ὁπάρχει φόβος νὰ πνιγῶ! Καθότι ἔχω γιὰ σωσίδιο τὴν κοιλάρα μου! Τὸ μόνο ποὺ θὰ πάθω εἶναι νὰ σκουριάσῃ ἡ ἄστυγερὴ χατζάρα μου!..

Ἔτσι, φθάνει κάποτε στὴν πλὴρὴ τοῦ καραβιοῦ τῶν λαθρεμπόρων. Καὶ μὲ τὴ βρεμμένη χατζάρα του, χράπ-χρουπ, κόβει, πέρα γιὰ πέρα τὸ χοντρὸ παλαμάρι τῆς ἀγκυρας.

Ἀμέσως σκαρφαλώνει σθέλτος ἀπὸ αὐτό. Καὶ φθάνει σὺν μαυρὸς ποντικὸς ἐπάνω.

Τὸ ἱστιοφόρο εἶναι τῶρα λεύθερο. Ἡ ἀγκυρα δὲν τὸ συγκρατεῖ πιά. Καὶ σὺν καθυπότακτο ἀρχίζει νὰ παρασέρνεται ἀπὸ τὰ μαλιασμένα κύματα...

Ὁ καπετάνιος καὶ τὸ πλήρωμα, μόλις τὸ ἀντιλαμβάνονται, τρομάζουν ἀφάνταστα. Παθαίνουν πανικό!

Ἔτσι, παύουν ἀμέσως νὰ κυνηγᾶνε πάνω στὰ θεόρατα ἑάρτια τὸν Γκαούρ. Καὶ κατεβαίνουν γρήγορα στὸ κατὰστρωμα. Ἀλλὰ κ' ἐκεῖ στριφογυρίζουν βρίζοντας καὶ βλασφημώντας! Δὲν ξέρουν τί νὰ κάνουν γιὰ νὰ συγκρατήσουν τὸ καράβι τοὺς ποὺ εἶναι ἔρμαιο πιά στὴ μανία τῶν τεράστιων κυμάτων.

‘Ο Ποκοπίκο, στο μεταξύ, έχει κατέβει στο βαθύ αμπάρι. ‘Εκεί βρίσκει τις δυο γυναίκες να ξεφωνίζουν σάν τρελλές, ζητώντας βοήθεια!..

Με τη θρυλική χατζάρα του κόβει βιαστικά τὰ γερά σχοινιά που τις δένουν:

—“Λειντε πάλι!... ‘Εγώ οἰς ἔσωσα! τούς λέει. Ζήτη μου, ξαναζήτη μου καὶ ματα-ξαναζήτη μου!

‘Η Τζέιν κ’ ἡ Χουχού ἀνεβαίνουν στο κατάστρωμα...

‘Ο νᾶνος βρίσκει στο αμπάρι τυρί. ‘Αρπάζει στις μασχάλες του δυο μεγάλα κεφάλια καὶ τις ἀκολουθεῖ...

Στο μεταξύ έχει κατέβει κι ὁ Γκαούρ ἀπὸ τὰ ξάρτια στο κατάστρωμα... Μέσα στή σύγχυσι καὶ στο κακὸ ποὺ γίνεται, παίρνει τὸ μάτι του τις δυο γυναίκες.

Με ἀφάνταστη σβελτάδα τις ἀρπάζει σὶ ἀτσαλένια μπράτσα του καὶ τις πετάει κάτω στή θάλασσα. Ταυτόχρονα κάνει κι αὐτὸς βουτιά στὰ φουρτουνιασμένα κύματα!

Τὴν ἴδια στιγμή φθάνει ἀπὸ τὸ αμπάρι στο κατάστρωμα, καθυστερημένος, ὁ Ποκοπίκο. Στις μασχάλες του κρατᾷ σφικτὰ τὰ δυο μεγάλα κεφαλοτύρια!

‘Ο καπετάνιος ποὺ τὸν βλέπει, κάνει νὰ τὸν ἀρπάξη. Μὰ δὲν προφθαίνει!

‘Ο νᾶνος, πηδώντας ἀπὸτομα σάν ψύλλος, πέφτει κι αὐτὸς στή θάλασσα...

‘Αλλοίμονό του ὅμως! Μὲ τὰ τυριά ποὺ κρατᾷ, τοῦ εἴ-

ναι ἀδύνατο τώρα νὰ κουνήσῃ τὰ χέρια γιὰ νὰ κολυμπήσῃ. Καὶ κουνᾷ τὰ ποδάρια του. Μὰ μονάχα μὲ αὐτὰ δὲν μπορεῖ νὰ σταθῇ σὴν ἐπιφάνεια!

“Εται, μέσα στὴ φρίκη καὶ σὴν ἀπόγνωσι ποὺ δοκιμάζει, ξεφωνίζει μὲ δέος:

—“Αχ, Θεούλη μου!... Γιὰτὶ νὰ μὴ μὲ κάνῃς μέ... τέσσερα ποδάρια;

Ξαφνικά βγάζει ἕνα σπαρακτικό ξεφωνητό. Καὶ βαρὺς σάν μολύβι ἀρχίζει νὰ βουλιάζῃ...

‘Ο μελαψὸς Ἕλληνας γιγαντας ἀκούει τὸ ξεφωνητὸ τοῦ Ποκοπίκο καὶ παρατώντας τις δυο γυναίκες γυρίζει, μπρὸς—πίσω, νὰ τὸν βρῇ καὶ νὰ τὸν σώσῃ...

Γιὰ ὥρα πολλή χαροπαλεύει μὲ τὰ μανιασμένα κύματα ἀναζητώντας τον. “Ομως ὁ νᾶνος πουθενὰ δὲν φαίνεται. “Εχει ἐξαφανισθῇ!...

—Περὶεργοί συλλογιέται ὁ Γκαούρ. ‘Ο Ποκοπίκο ἔβρι καλὸ κολύμπι! Γιατὶ νὰ βούλιαξε ἀραγε;

Κι ἀμέσως, κάνοντας μιὰ γρήγορη βουτιά, ἀρχίζει νὰ ψάχνει κάτω στὰ βαθειὰ νερά ποὺ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ τὰ φώτιζε κάπως.

“Εται, σὲ μιὰ στιγμή, βρίσκει τὸν μισοπνιγμένο νᾶνο. Κι ἀρπάζοντάς τον ἀπὸ τὸ ἕνα ποδᾶρι, τὸν βγάζει ἔξω σὴν ἐπιφάνεια.

‘Ο Γκαούρ βλέπει τὰ δυο τυριά ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ σφίγγῃ στὶς μασχάλες του καὶ ρωτᾷ:

—Τ' εἶν' αὐτά;
—Σωσίθια! τοῦ ἀποκρίνε-
ται. Στραβομάρα ἔχεις;

—Ὅλοι μαζί τώρα, προχω-
ροῦν κολυμπώντας γιὰ τὴν ἀ-
κτὴ. Ἐκεῖ ποῦ βρίσκονται ἡ
Ταταμποῦ μὲ τὸν Ταρζάν.

Ξαφνικά δμως, τρομακτι-
κὸς κρότος φθάνει στ' αὐτιά
τους. Ὁ μανιασμένος ἀγέρας
καὶ τὰ κύματα κτύπησαν τὸ
καράβι πάνω στὰ βράχια...

Οἱ λαθρέμποροι πέφτουν
σὸν τρελλοὶ στὴ θάλασσα χα-
ροπαλεύοντας γιὰ νὰ σω-
θοῦν.

—Πᾶνε κι αὐτοὶ! φωνάζει
ὁ Ποκοπικό. Ἐγὼ ἔκοψα τὴν
ἀγκυρά καὶ τοὺς πῆρα στὸ
λαιμὸ μου! Ἀμέ!;

—Ἔτσι ὅλα τώρα πᾶνε κα-
λά!... Σὲ λίγες στιγμὲς ὁ
Γκαοῦρ, ἡ Τζέιν, ἡ Χουχοῦ
καὶ ὁ Ποκοπικό θὰ πατήσουν
οἴγουρα στὰ βράχια τῆς ἀ-
κτῆς...

ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

—Ὅμως ξαφνικά κάτι πολὺ
παράξενο γίνεται.

Ἡ Χουχοῦ, καθὼς κολυμ-
πάει, ἀρχίζει νὰ οὐρλιάζη ἀ-
γρία. Ἀπὸ τὰ παχειὰ κόκ-
κινα χεῖλια τῆς βγαίνουν ἀ-
σπροὶ ἀφροί! Τὰ μεγάλα
μαῦρα μάτια τῆς λάμπουν
παράξενα στὸ σκοτάδι τῆς
νύκτας!

—Τί ἔπαθες; τὴ ρωτᾷ ὁ
Γκαοῦρ.

—Θὰ τὴν ἔπιασε τὸ γλυκὸ
τῆς! μουνιμουρίζει ἀνήσυχος
ὁ νᾶνος.

Γὴν ἴδια στιγμή ἡ μανια-
σμένη πυγμαία, χύνεται, κο-
λυμπώντας, πάνω στὸν Ποκο-
πικό: Τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ
λαιμὸ καὶ πασχίζει νὰ τὸν
δαγκώσει στὸ σῆροκο!

Ὁ νᾶνος τὰ χρειάζεται.
—Ἀμάν, ἀδερφέ μου, σῶσε
με!... Ἡ Χουχοῦ γίνηκε ἀν-
θρωποφάγαινα!... Σίγουρα
γιὰ... Λόρδο θὰ μὲ πέρα-
σε!...

Ὁ Ποκοπικό — μὲ τὴ βοή-
θεια τοῦ Γκαοῦρ — καταφέ-
ρνει νὰ τῆς ξεφύγῃ. Ἔτσι,
φθάνοντας στὴν ἀκτὴ, σκαρ-
φαλώνει στὰ βράχια καὶ
βγαίνει ἔξω.

Τὸ ἴδιο κάνει ἡ πυγμαία
καὶ συνεχίζει νὰ τὸν κυνηγᾷ
μὲ λύσσα καὶ μανία!

Νά, τὴ εἶχε συμβῇ:
Ὁ λυσσασμένος γοργυλλας
— ὅπως εἶδαμε — δάγκωσε
στὸ χέρι τῆς Χουχοῦ, δταν ἔ-
κείνη κάρφωνε τὸ μαχαίρι
τοῦ Ταρζάν στὴν καρδιά του.

Ἔτσι τῆς μετέδωσε, μὲ τὰ
δόντια του, τὸ φοβερὸ μικρό-
διο τῆς λύσσα.

Ἐδῶ, στὸν τόπο μας, ἡ
λύσσα ἐκδηλώνεται σὲ σα-
ράντα ἡμέρες. Ὅμως στὴ
Ζούγκλα τὸ κλίμα εἶναι θερ-
μὸ καὶ ἐκδηλώνεται μόνο σὲ
τρεῖς. Ἐπὶ πλέον ἡ Χουχοῦ
βρισκόταν μέσα στὸ νερό.
Καὶ τὸ μικρόδιο τῆς λύσσας
καλλιεργήθηκε καὶ ὀρίμασε
ἀκόμα πιο γρήγορα : Μέσα
σὲ λίγες ὥρες!

Λυσσασμένη λοιπὸν τώρα ἡ
ἀμοιρὴ πυγμαία, κυνηγᾷ νὰ
δαγκώσει τὸν Ποκοπικό ἔξω
στὴ στεριά!

Στό μεταξύ βγαίνουν κο-
λυμπώντας στην άκτῃ κι ὁ
Γκαούρ μὲ τὴ Τζέιν... Ὁ με-
λαψὸς γίγας ψάχνει νὰ βρῇ
κανένα χορτόσχοινο νὰ τὴ δέ-
σῃ γιὰ νὰ μὴ φύγῃ. Μὰ ποῦ
νὰ βρεθῇ ἐκεῖ τέτοιο πρά-
γμα... Ἔτσι ἀναγκάζεται
μὲ μιὰ γερὴ γροθιά του, νὰ
τὴ σωρίσῃ κάτω ἀναίσθητη.

Κι ἀμέσως τρέχει καὶ πιά-
νει τὴ μανιασμένη Χουχού.

Ὁ Ποκοπικό παίρνει τώρα
βαθειὰ ἀναπνοή:

—Εἶδες τὴν ἄτιμη! λέει
στό Γκαούρ. Λύσσαζε γιὰ
νὰ... παντρευτῇ!

Ἡ Τατάσπου παρατάει τὸν
ἀναίσθητο Ταρζάν καὶ τρέχει
κοντὰ στό μελαψὸ σύντροφό
της:

—Λυσσασμένη εἶναι; ρω-
τάει.

—Ἔτσι φαίνεται. Τὴν εἶχε
δαγκώσει ὁ γορίλλας!

—Μὴ στενοχωριέσαι, τοῦ
κάνει. Θὰ γίνῃ ἀμέσως κα-
λά...

Καὶ ψάχνοντας γρήγορα
στό φῶς τοῦ φεγγαριοῦ βρί-
σκει ἓνα παράξενο μαῦρο βό-
τανο ποῦ φυτρώνει στὶς ρω-
γμὲς τῶν θαλασσινῶν βρά-
χων. Ὑστερα, μὲ μεγάλη
δυσκολία καταφέρνουν κ' οἱ
δυσὸ νὰ τὸ βάλουν στό στόμα
τῆς πυγμαίας. Καὶ νὰ τὴν ὑ-
ποχρεώσουν νὰ τὸ μασηθῇ
καὶ νὰ τὸ καταπιῇ!

Σὲ λίγο ἡ Χουχού ἀρχίζει
νὰ ἡσυχάζῃ. Ἐχει σωθῇ!...

Στό μεταξύ συνέρχεται κι
ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας.
Ἡ θολὴ ματιά του πέφτει
στὴν ἀναίσθητη τὴν Τζέιν ποῦ

βρίσκεται πλάι.

—Ἐγὼ τὴ χτύπησα γιὰ νὰ
μὴ φύγῃ, τὸν πληροφορεῖ ὁ
Γκαούρ. Δὲν βρήκα χορτό-
σχοινο νὰ τὴ δέσω...

Η ΤΖΕΪΝ ΕΙΝΑΙ ΑΝΕΝΔΟΘΗ

Ὁ Ταρζάν πετιέται ὀρθὸς
καὶ σκύθει πάνω της. Κάνει
δ,τι μπορεῖ καὶ καταφέρνει
γρήγορα νὰ τὴ συνφέρει.

Ἡ πανέμορφη λευκὴ γυ-
ναίκα ἀνοίγει τὰ μάτια της
καὶ τὸν κυττάζει μὲ περιφρό-
νησι:

—Φύγε, τοῦ λέει. Δὲν μπο-
ρῶ νὰ σὲ βλέπω. Θὰ ξαναγυ-
ρίσω στὴν πατρίδα μου...
Κανένας δὲν ἔχει δικαίωμα
νὰ μ' ἐμποδίσῃ.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγ-
κλας γονατίζει ταπεινωμένος
μπροστά της. Τὰ μεγάλα γα-
λάζια μάτια του εἶναι ἔτοιμα
νὰ βουρκώσουν. Καὶ τὴν ἱκε-
τεύει:

—Ὅχι, ἀγαπημένη μου!..
Μεῖνε κοντὰ μου. Ἐλα νὰ ξα-
ναγυρίσουμε στὴ σπηλιά
μας! Ποτὲ δὲν θὰ σὲ ξανα-
πικράνω!...

—Φύγε! τοῦ φωνάζει ἀγρια
τώρα ἡ Τζέιν. Νοιώθω ἀηδία
ν' ἀντικρύζω τὸ πρόσωπό
σου!... Εἶσαι ἓνας δειλὸς!
Ἕνας ἀνάνδρος! Ἕνας τιπο-
τένιος!.. Παρασταίνεις τὸν
Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας κι ὁ-
μως οὔτε οἱ ἀγριοὶ κόνι-
κλοι τοῦ Ποκοπικού δὲν σὲ
λογαριάζουν!...

Οἱ προσβολὲς εἶναι θανά-
σιμες!...

Τὸ ἀκαίσιον μικρόβιον τῆς λύσσης ἔχει δολώσει τὸ μυαλὸ τῆς Χουχεῦς ! Κυνηγᾷ σὺν τρελλῇ τὸν Ποκοπίκο γιὰ νὰ τὸν δγκώσῃ στὸ . . . σβέρκο !

Ὁ Ταρζάν ἀνασηκώνεται τρίζοντας μὲ λύσσα τὰ δόντια του :

— Πάψε ! μουγγρίζει σὺν πληγωμένο θηρίο ! Πάψε γιατί θὰ σὲ πνίξω ! . . .

Ὁ Γκαοὺρ γνέφει στὴν Ταταμπού καὶ στὸν Ποκοπίκο νὰ φύγουν. Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ μένουν ἐκεῖ καὶ ν' ἀκοῦνε τὰ λόγια τους. Νὰ παρακολουθοῦν τὸν καυγὰ τους.

Ἔτσι, προχωροῦν μὲ τρόπο καὶ ἀπομακρύνονται. Ἀφήνουν τὸν Ταρζάν καὶ τὴν Τζέιν νὰ βρίζονται καὶ νὰ μαλώνουν.

Ἡ Χουχεὺς μένει, φυσικά, ἐκεῖ. Πασχίζει νὰ τοὺς συμφιλώσῃ :

— Καλὲ ἡουχάστε ! τοὺς κάνει. Ἔτσι ποὺ πάτε, θὰ φάτε τὰ μουστάκια σας. Μὲ συγχωρεῖται κιόλας.

Ἡ Τζέιν τῆς ρίχνει μιὰ ἀγρία ματιά. Ὁ Ταρζάν τὴ σπρώχνει βάνουσα μὲ τὸ ποδάρι του.

Ἡ πυγμαία γίνετ' ἐξω φρενῶν :

— Καλὲ γιατί τοιῶς, κύριε Τέτοιε ! Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας εἶσαι τοῦ λόγου σου, ἡ μουλάρη ! Μὲ . . . ξανα-

συγχωρείτε κιόλας!

Ποιός τὴν ἀκούει ὁμως...
Οἱ δυὸ σύντροφοι συνεχί-
ζουν τὸν καυγά τους.

—Θὰ φύγω! ξεφωνίζει ἡ
Τζέιν.

—Δὲν θὰ πᾶς πουθενά!
οὐρλιάζει ὁ Ταρζάν.

Λίγο πιὸ πέρα ὁ Μπέιμπυ
—πού τὸν εἶχαν ξεχάσει ὅλοι
—μασσουλάει ἀγρία μῆλα
ξαπλωμένος ἀνάσκελα.

Καὶ μπουκωμένος καθὼς
εἶναι, τοὺς φωνάζει:

—“Ε, Μπαμπά καὶ Μα-
μάα! Τόση ὥρα τσακωνόσα-
στε! Δέν... πεινάσατε ἀκό-
μα;

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΘΥΜΑ

‘Ο μελαψὸς γίγαντας, ἡ
συντρόφισσά του καὶ ὁ νᾶνος,
ἔχουν ξεμακρύνει ἀρκετὰ τώ-
ρα.

Ξαφνικά κι ἀπότομα ὁ Πο-
κόπικο σταματάει.

—Τί τρέχει; τὸν ρωτᾷ ὁ
Γκαούρ.

—Τίποτα... ‘Εσεῖς τραβά-
τε τὸ δρόμο σας... Τοῦ λό-
γου μου θὰ μεῖνω. “Εχω κά-
ποια δουλειά!

—Τί δουλειά; ρωτᾷ ἀπο-
ρῶντας ἡ Ταταμπού.

—Θὰ γυρίσω πίσω... “Ε-
χω ὑποχρέωσι νὰ προστατέ-
ψω τὸ «κόριτσι» μου!

—Γιατί;

—Καθότι κινδυνεύει! μур-
μουρίζει ὁ νᾶνος. Καὶ ἀμέ-
σως τὴ ρωτᾷ:

—‘Ο καυγᾶς τοῦ Μεγαλειο-
τάτου καὶ τῆς Μαντάμας του,
ξέρεις ποῦ θὰ καταλήξῃ;

—Ποῦ;

—Νὰ ταραξουνε στὸ ξόλο
τῆ Χουχοῦ!

Καὶ νά: Τὴν ἴδια στιγμή
σπαρακτικὰ ξεφωνητὰ τῆς
πυγμαίαις φθάνουν, ἀπὸ μα-
κρὰ, στ’ αὐτιά τους:

— Βοήθεια, Ποκοπίκαρέ
μου! Βοήθεια καὶ μὲ σκοτώ-
νουνεεε!

‘Ο νᾶνος χαμογελάει ἱκα-
νοποιημένος:

—Δὲν σὰς τῶλεγα; τοὺς κά-
νει. Στὴ Χουχοῦ θὰ ξεσπά-
σουνε τὰ νεῦρα τους! Θὰ φάῃ
ξόλο... βασιλικό.

Κ’ οἱ τρεῖς μαζὶ τώρα, γυ-
ρίζουν πίσω. Τρέχουν νὰ δοῦν
τί συμβαίνει.

Μὰ ὥσπου νὰ φθάσουν ἐ-
κεῖ, τὸ κακὸ ἔχει τελειώσει.

‘Ο Ταρζάν κ’ ἡ Τζέιν εἶναι
πάλι μέλι - γάλα! Καὶ, προ-
χωροῦν ἀγκαλιασμένοι γιὰ
τὴ σπηλιά τους...

Πίσω τοὺς ἀκολουθοῦν ὁ
Μπέιμπυ κ’ ἡ Χουχοῦ...

‘Η ἀμοιρὴ πυγμαία μόλις
βασιλεύει στὰ πόδια τῆς. Τὸ
γερό μπερντάχι ποῦ ἔφαγε
τὴν κάνει νὰ τρικλύξῃ κωμι-
κὰ σὰν μεθυσμένη. ‘Ενῶ
μουρμουρίζει ἀναστενάζοντας
μὲ πονεμένο καὶ μὸ:

—Πάει ὁ Λόρδος! Πάει ὁ
Λορδάκος μου!

‘Ο Ποκοπίκο τῆς φωνάζει
σοβαρός:

—Κουράγιο, κοῦκλα μου!
‘Εσὺ ἀμα δὲν φᾶς μιὰ μέρα
στυλιάρι, θὰ πάθῃς... ἀποθι-
ταμίνωσι!...

‘Ο ἀγαθὸς καὶ καλόκαρ-
δος Μπέιμπυ συμφωνεῖ ξεκαρ-
δισμένος στὰ γέλια:

— Καί βέβαια καί βεβαιότα-
ται! Χί, χί, χί!

Ὁ Γκαούρ κ' ἡ Ταταμπού
στέκονται κάπως παράμερα
χωρίς νά ποῦνε τίποτα... Ἀ-
φήνουν τὸ εὐτυχισμένο βασι-
λικὸ ζευγάρι τῆς Ζούγκλας
νά ξεμακρύνῃ ἀρκετά...

Ἐξοχὸς γυρίζει καὶ συ-
νεχίζει τὸ δρόμο τους γιὰ
τὸ θεόρατο καὶ περήφανο θου-
νό τους.

Σὲ λίγο ὁμως, ὁ μελαψὸς
γίγαντας κοντοστέκεται ἀνή-
συχος καὶ συλλογισμένος.

— Τί συμβαίνει; ρωτᾷ ἡ
Ἑλληνίδα.

— Κάποιον ξεχάσαμε! τῆς
ἀποκρίνεται.

— Ποῖόν;

— Κάποιον ποὺ μᾶς ἔσωσε
τὴ ζωή!...

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω! ἡ
κάνει ἀπορῶντας ἡ Τατα-
μπού.

«ΑΠΟΡΩ ΜΕ ΤΟΝ ΓΚΑΟΥΡΙ»

Ὁ Ποκοπίκο κορδώνεται
καὶ καμαρώνει σὰν γύφτικο
σκεπάρνι!

— Κουτὴ ποὺ εἶσαι, κυρά
Λουκούμω μου! τῆς λέει. Γιὰ
ἐμένα σοὺ κουβεντιάξαι ὁ ἀν-
θρώπος!...

Ὁ Γκαούρ συνεχίζει σὰν νά

μὴ τὸν ἀκουσε :

— Κι' ἐγὼ κι' ἐσὺ καὶ ὅλοι
μας ξεχάσαμε τὸν καλὸ προσ-
τάτη καὶ σωτήρα μας: τὸν
Νταμπούχ!... Τὸν παρατήσα-
με ἀναίσθητο κοντὰ στὸ σπα-
σμένο κλουβί. Ὁ ἀγέρας ποὺ
σηκώθηκε θὰ ἔχῃ πάρῃ τῶρα
τὰ κλαδιά ποὺ τὸν σκεπάσα-
με.

— Σωστά! κάνει ἡ πανώ-
ρια Κόρη τῆς Ζούγκλας. Κι'
ἂν δὲν ἔχει συνέλθῃ ἀκόμα,
οἱ ἄγριοι, ἡ τὰ πεινασμένα
θεριά θὰ τὸν σπαράξουν!...
Πρέπει νά τρέξουμε γρήγορα
κοντὰ του...

— Ὅχι, τῆς λέει ὁ Ποκο-
πίκο. Ἄμα σὲ ξαναδῇ ὁ
μπαρμπαδεινόσαυρος, κ' ἡ-
κες! Θὰ τοῦ ξανασφίξῃ ἡ
τρελλάρα του καὶ κλάφτα
Χαραλάμπη!...

— Δίκην ἔχει ὁ Ποκοπίκο,
μουρμουρίζει ὁ Γκαούρ. Θὰ
πάω μονάχος μου... Ἐσεῖς οἱ
δυὸ γυρίστε στὸ θουνό μας...

Ἡ Ταταμπού κι' ὁ νῆνος
παίρνουν ἀργὰ τὸ δρόμο τοῦ
γυρισμοῦ... Ὁ μελαψὸς γί-
γαντας τρέχει νά συνφέρει
καὶ νά βοηθήσῃ τὸν καλὸ καρ-
δο κι' ἀγαπημένο του γοριλ-
λάνθρωπο. Αὐτὸν ποὺ ἀμέ-
τρητὲς φορές ἔχει σώσει τὴ

ζωή τους από μεγάλους και θανατερούς κινδύνους..

.....

Καθώς διασχίζουν ένα στενό κι' άγριο μονοπάτι, ο «Δυοθεόρατος "Αντρακλας» κοντοστέκεται..

— Κουράστηκες Ποκοπίκο; τόν ρωτάει ή Ταταμπού.

— Ουδόλως! τής κάνει άγέρωχα.

— Τότε γιατί σταμάτησες; Γιατί δέν προχωρείς;

— Καθότι άπορώ με τόν Γκαούρ! μурμουρίζει ουλολογισμένος.

— Τι άπορείς;

— Άπορώ πώς ο' έμπιστεύεται μονάχη σου μ' έμένα ο' αυτές τίς έρημιές! Καί μάλιστα νύχτα!

— Γιατί, Ποκοπικάκι μου; τόν ρωτάει άθώα. Τι μπορώ νά πάθω, άφου είσαι μαζί μου;

— Άκριβώς έπειδή είμαι μαζί σου, κινδυνεύσεις, τής λέει.

— Δηλαδή;

— Νά: "Αν είχα τώρα μιá ανεμόσκαλα, πού λέει ο λόγος, δέν θ' ανέβαινα νά σέ... φιλήσω;

Ή μελαψή Κόρη ξεκαρδί-

ζεται στά γέλια:

— Καί γι' αυτό στεναχωριέσαι; τοῦ κάνει.

Άμέσως σκύθει, τόν άρπάζει με θιάσι στά χέρια τής, τόν σηκώνει ψηλά κι' άρχίζει νά τοῦ δίνη άτέλειωτα λαχταριστά φιλιá στά δυό μαῦρα καί φουσκωτά μάγουλά του:

— Μάτς — μούτς! Μάτς — μούτς! Μάτς — μούτς!...

Σέ λίγο παίρνει θασειά άναπνοή καί τόν ρωτάει χαμογελώντας :

— "Αν σ' ένοχλώ, Ποκοπικάκι μου, νά σταματήσω!...

— Κάνε δουλειά σου! μουρμουρίζει «σκληραντρίστικα» ο νάνος.

Καί ή Ταταμπού συνεχίζει νά τόν φιλάει γρήγορα. Τά έπαναληπτικά φιλιá τής μοιάζουν με ριπές πολυθόλου!..

Τέλος, καί όταν κάποτε κουράζεται, τόν άποθέτει πάλι κάτω, ρωτώντας τον λαχνασόμενη :

— Έν τάξει, Ποκοπίκο;

— Τι έν τάξει;

— Είσαι τώρα εύχαριστημένος;

Ο Ποκοπίκο άναστενάζει κουνώντας θλιβερά τήν άνοικονόμητη κεφάλα του:

— Άειντε!... Μπαλώθηκες πάλι ψωριάρα!... Είχες δέν

είχες, με τ' άσπετα, χόρτασες
φιλή... τρεχούμενοι... Σάν
σαλιάγκο με ρούφηξες, πα-
νάθεμά σε!...

Και σηκώνοντας τὰ γουρ-
λωμένα μάτια του ψηλά πρὸς
τὸν οὐρανό, ἀναφωνεῖ ἀγέρω-
χα :

— "Ας ὀψεσαι, μωρὲ Κρά-
ουμπα!... "Ας ὀψεσαι ποὺ μ'
ἔκανες ἔτσι ἀνδροπρεπή καὶ
καρδιοθραύστη!...

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

ΑΥΤΟΙΣΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΛΑΣ

«ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ»

Κυκλοφοροῦν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΔΗΝ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β 'Αθήναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Έκδοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18—'Αθήναι

Σημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δεόν ν' ὀπτευθῶνται εἰς τὸν Συγ-
γραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι
εἰς τὸν ἑνὸς ἑαυτοῦ

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 39

ΤΙΜΗ ΔΡΧ 2

Π Ρ Ο Σ Ο Χ Η Ι]

Τὴν ἐρχομένη Π Ε Μ Π Τ Η θὰ γίνη

"ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ,"

μὲ τὸ 40 τεύχος τοῦ θρυλικοῦ

"Γ Κ Α Ο Υ Ρ - Τ Α Ρ Ζ Α Ν,"

γραμμένο ἀπὸ τὸν ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

Τὰ μάτια τῆς Τζεϊν βουρκώνουν — Ἡ δέψα γιὰ χρο-
σάφι — Ἡ Ταταμποὺ ξελεγάει τὸν μαυρο Φύλαρχο —
Σάλτο μορτάλε στὸ κενό — Ἐνα τρομαντικὸ ἠφαίστειο
— Φωτιά, καπνοὶ καὶ λάβα — Ἡ φλογισμένη κορφή
τοῦ μαύρου βουνιῦ — Ἐνας ζωντανὸς σίφουνας! — Ἡ
ἐκδίκησι τῆς Τζεϊν — Ὁ Ταρζάν τιμωρεῖ σκληρά! —
Ἡ Ταταμποὺ ἐξαφανίζεται — Τὸ τραγικὸ καὶ ματω-
μένο χροσάφι!

Καμμία Ἑλληνοπούλα καὶ κανένα Ἑλληνόπουλα

δὲν πρέπει νὰ μείνουν χωρὶς νὰ διαβάσουν τὸ πιδ συ-
ναρπαστικὸ τεύχος μας :

"Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ,"

ποὺ τὸ ἔχει γράψει ὁ ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
Κυκλοφορούν σέ όλoκληρη τήν Έλλάδα ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Συγγραφεύς ό **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΙΟΣ**

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ	5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ	6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ	8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ	13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ	14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	15. Η ΠΑΠΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ	16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ

17. Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ	21. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ
18. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ	22. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ
19. ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ	23. Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΖΑΥΡΟΣ
20. ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ	24. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

25. Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ	29. ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ
26. ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ	30. Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
27. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ	31. ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
28. ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ	32. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΣΕΙΡΑ ΠΕΜΠΤΗ

33. Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ	37. Ο ΓΟΡΙΑΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ
34. Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ Κ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ	38. Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ-ΝΤΟΥ
35. ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΪ-Ν	39. ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ
36. Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ	40. Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΕΚΤΗ

41. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ	45. Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ
42. ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ	46. ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ
43. ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ	47. ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ
44. ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ	48. ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ

**Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ
ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ ΠΟΤΕ**

ΤΑΡΖΑΝ: 'Ο ήρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!

ΓΚΑΟΥΡ: 'Ο Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

**ΣΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ
ΜΕ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ, ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ **"ΑΓΚΥΡΑ,"** ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694